

Arrest

nr. 339 678 van 19 januari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5 / 1
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, op 24 september 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 18 september 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 333 549 van 30 september 2025, waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 30 september 2025.

Gelet op de beschikking van 10 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 juli 2008 komt de verzoeker, op 9-jarige leeftijd, naar België met een visum kort verblijf (type C) met het oog op een familiebezoek.

Op 24 juli 2008 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een aankomstverklaring met de vermelding dat hij wordt toegelaten tot verblijf tot 20 september 2008. De verzoeker keert echter niet terug en het visum kort verblijf verstrijkt.

Op 13 oktober 2009 wordt voor de verzoeker bij de stad Lokeren een aanvraag ingediend tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

De burgemeester van de stad Lokeren neemt op 27 oktober 2009 de beslissing tot niet-inoverwegingname van deze aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Tegen deze beslissing wordt door de voogd van de toen minderjarige verzoeker een beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nummer 39 224 van 24 februari 2010 vernietigde de Raad de beslissing die op 27 oktober 2009 door de burgemeester van de stad Lokeren werd genomen.

De burgemeester van de stad Lokeren neemt op 9 maart 2010 een nieuwe, ruimer gemotiveerde, beslissing tot niet-inoverwegingname van de aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Het beroep dat hiertegen werd ingediend, wordt verworpen bij 's Raads arrest nr. 45 793 van 30 juni 2010.

Op 5 november 2012 wordt voor de verzoeker een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De verzoeker verkrijgt op 21 februari 2013 een tijdelijke verblijfsmachtiging van een jaar, die enkele keren wordt verlengd met een jaar. De laatste verblijfsmachtiging vervalt op 3 april 2018.

De op 27 juni 2018 ingediende aanvraag voor verlenging van deze verblijfsmachtiging wordt op 6 augustus 2018 geweigerd wegens de laattijdigheid ervan.

De verzoeker wordt op 24 december 2018 ambtshalve afgevoerd uit de registers. Eerder had hij op 23 maart 2018 bij de diensten van de stad Lokeren een aangifte van adreswijziging gedaan naar het adres van zijn zus (B.B.I.) en schoonbroer, maar zij weigerden dat hij er zou worden ingeschreven.

Op 18 juni 2019 wordt de verzoeker door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens feiten van diefstal.

Op 13 augustus 2020 wordt jegens de verzoeker een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder termijn voor vrijwillig vertrek (bijlage 13). Op diezelfde datum wordt beslist om de verzoeker een inreisverbod van zes jaar op te leggen (bijlage 13*sexies*). De verzoeker diende tegen deze beide beslissingen een beroep in bij de Raad. Deze beroepen werden verworpen bij 's Raads arresten nrs. 246 144 en 246 145 van 15 december 2020.

Op 10 februari 2022 wordt de verzoeker door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar wegens inbreuken op de drugswetgeving.

Op 5 oktober 2022 wordt jegens de verzoeker een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Op diezelfde datum wordt beslist om de verzoeker een inreisverbod van acht jaar op te leggen (bijlage 13*sexies*). De beroepen die de verzoeker tegen deze beslissingen instelde, worden verworpen bij 's Raads arresten nrs. 286 241 en 286 242 van 16 maart 2023.

De op 20 oktober 2022 geplande repatriëring naar Burkina Faso wordt geannuleerd aangezien de verzoeker, vanuit het gesloten centrum, een eerste verzoek om internationale bescherming indiende.

Op 24 november 2022 beslist de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) om de verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming te weigeren. In beroep beslist ook de Raad, bij arrest nr. 281 790 van 14 december 2022, dat de verzoeker niet als vluchteling wordt erkend en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Op 27 december 2022 wordt nogmaals een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering getroffen (bijlage 13*septies*).

De op 10 januari 2023 geplande repatriëring wordt geannuleerd aangezien de verzoeker weigerde een COVID-test te laten afnemen.

De verzoeker diende op 29 juni 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Dit beschermingsverzoek wordt door de commissaris-generaal op 21 september 2023 niet-ontvankelijk bevonden.

Op 6 oktober 2023 wordt de verzoeker door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld tot 18 maanden gevangenisstraf wegens feiten van diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen.

Op 6 maart 2024 wordt ten aanzien van de verzoeker nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen (bijlage 13*quinquies*).

De verzoeker wordt op 21 september 2024, n.a.v. zijn veroordeling van 6 oktober 2023 door de Correctionele Rechtbank van Gent, van zijn vrijheid beroofd in de gevangenis van Gent.

Op 9 september 2025 dient de verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 18 september 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Het betreft de thans bestreden akte. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 19 september 2025 en luidt als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer :

Naam: I.

Voornaam: W.N.O.

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Burkina Faso

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels, feiten waarvoor hij op 21.06.2021 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van 8 maanden met uitstel van 3 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 10.02.2022 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van 1 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, feiten waarvoor hij op 06.10.2023 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van 18 maanden.

In het vonnis van 06.10.2023 lezen we het volgende : ‘Feiten van diefstal met geweld, bij nacht en door twee of meer personen, getuigen van een absoluut gebrek aan respect voor anderzins eigendom en voor de fysieke integriteit van de argeloze burgers die er het slachtoffer van worden. Ook de psychische en sociale impact van dergelijke feiten, waarbij geweld wordt gebruikt, met verwondingen tot gevolg, op de doorsnee burger mag geenszins worden onderschat. Dit geldt des te meer, zoals in het geval van de door de

beklaagden gepleegde feiten, jongeren worden gevisieerd, gelet op de bijzondere kwetsbaarheid van deze jongeren bij nacht. Bij de huidige feiten valt de rauwe deistheid op waarmee werd tewerk gegaan. Het slachtoffer werd naar de grond gewerkt, bestolen en meermaals geslagen, met verwondingen tot gevolg.' Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar betekend op 06.10.2022. Gezien het arrest van het Europees Hof van Justitie van 26/07/2017 (Ouhrami, C-225/16) zal de termijn van het inreisverbod in werking treden van zodra betrokkene effectief het grondgebied van de lidstaten die het Schengen-acquis toepassen heeft verlaten.

□ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene heeft 2 keer asiel aangevraagd in België, op 10.10.2022 en op 29.06.2023. Beide aanvragen werden geweigerd.

Ook zijn aanvraag gezinshereniging met zijn partner ingediend op 12.08.2021 werd geweigerd (bijlage 20) op 12.12.2021.

Artikel 74/13

In de vragenlijst hoorrecht en tijdens het gesprek met een terugkeerbegeleider op 30.10.2024 en op 23.07.2025 heeft de betrokkene verklaard een zus (die hij zelf omschrijft als zijn moederfiguur) en een broer te hebben in België. Betrokkene wordt gevraagd of hij nog een relatie heeft in België. Hij antwoordt dat het ingewikkeld is en wil er verder niets over kwijt.

Verder verklaart hij al sinds 17 jaar in België te zijn en spreekt de taal niet van zijn geboorteland. Hij weet niet hoe hij zich daar moet gedragen. Betrokkene heeft geen vrees voor zijn leven, vervolging of onmenselijke behandeling in land van oorsprong. Hij verklaart niet terug te willen keren omdat hij reeds in België is sinds hij 9 jaar is. Zijn zus en broer wonen beiden te België. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij als 9-jarige met een toeristenvisum op 23.07.2008 naar België kwam om zijn zus die hier woonachtig was ten gevolge van haar relatie met een Belg, te bezoeken. Na verstrijken van het visum is hij echter niet naar Burkina Faso teruggekeerd en er werd een aanvraag 9bis ingediend voor betrokkene. Betrokkene kreeg een tijdelijk verblijf dat uiteindelijk verlopen is op 03.04.2018. Hij is ambtshalve afgevoerd sinds 24.12.2018. Hij verbleef dus bijna 10 jaar legaal in België. Op 10.10.2022 heeft de betrokkene asiel aangevraagd in het gesloten centrum. Zijn aanvraag werd definitief geweigerd door de beslissing van RVV op 14.12.2022. In die 10 jaar werden er zeer veel PV's voor zeer uiteenlopende redenen opgesteld voor betrokkene. Intussen werd hij reeds tot driemaal toe veroordeeld als meerderjarige. Gezien de hoeveelheid PV's die in het verleden opgesteld werden en zijn persoonlijk karakter dat daaruit voortvloeit, is de kans bestaande dat het niet bij deze veroordelingen zal blijven. Zo werd hij op 06.10.2023 opnieuw veroordeeld voor diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen. Bovendien heeft hij niet langer een recht op verblijf en dus ook geen mogelijkheid een legaal inkomen te verwerven wat recidive nog meer in de hand werkt. De zus van betrokkene heeft inmiddels de Belgische nationaliteit, zij en haar echtgenoot (diegenen die betrokkene uitnodigden en na verloop van het visum de aanvraag 9bis indienden) verblijven beiden nog in België. Opdat een relatie tussen meerderjarige broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Sinds 15.09.2017 staan betrokkene en zijn zus en haar partner niet meer officieel ingeschreven op eenzelfde adres. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt met zijn zus of diens echtgenoot. Zij kunnen contact met hem onderhouden middels (korte) bezoeken, zijn zus en haar man kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien kunnen zij hem vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij zijn herintegratie in het land waar hij zich zal vestigen. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een partner heeft/heeft gehad op het grondgebied en dat zij een wettelijke samenwoning wensten. Het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) kan vallen, is echter niet aangetoond. Uit het rijksregister blijkt dat betrokkene zijn wettelijk samenwonen met R. Y. op 19.02.2021 werd geregistreerd te Jabbeke. Op 12.08.2021 werd er een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Burger van de Unie ingediend (bijlage 19 ter) op basis van het geregistreerd partnerschap. Dit verzoek werd op 12.12.2021 geweigerd (bijlage 20) omdat betrokkene niet de nodige bewijzen had aangevoerd. Zijn bekomen attest van immatriculatie werd dan ook op 12.12.2021 gesupprimeerd en hij werd op dezelfde dag van ambtswege uit het rijksregister afgevoerd.

Betrokkene blijft dan ook tot op heden in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat zijn relatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten bovendien dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op het feit dat betrokkene sinds 03.04.2018 geen recht op verblijf meer heeft. Bovendien is zijn partner op de hoogte van zijn veroordelingen aangezien ze hem in de gevangenis bezoekt. Ze moet dan ook beseffen dat het gedrag van betrokkene een verdere toekomst in België in het gedrang brengt. Hoe dan ook liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat mevrouw betrokkene niet zou kunnen volgen naar Burkina Faso om daar een gezinsleven op te bouwen of waaruit blijkt dat een gezinsleven enkel mogelijk zou zijn in België. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De omstandigheid dat hij op 9-jarige leeftijd in België aangekomen is, waardoor hij een bepaalde band heeft opgebouwd met België, is als zodanig geen bijzondere omstandigheid. Het is inherent aan een verblijf dat een aanvang kent tijdens de minderjarigheid dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Dit betekent echter niet dat er niet van hem gevraagd zou kunnen worden dat hij, gezien hij niet langer recht op verblijf heeft en daar bovenop vatbaar is de openbare orde te schaden, terug zou keren naar zijn herkomstland. Bovendien is niet gebleken dat hij geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar zijn land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. Hij kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Het contact met vrienden en kennissen in België kan onderhouden worden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij betrokkene in diens thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij hem ook vanuit België ondersteunen bij zijn herintegratie in zijn thuisland dan wel in een derde land. Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aannemelijk gemaakt. Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van zijn recht op de eerbiediging van het familie- en privéleven. Er zijn geen indicaties dat een terugkeer naar Burkina Faso een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden. Een schending van het artikel 8 en 3 EVRM is niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene is illegaal op het grondgebied gebleven, eerst na het verlopen van zijn toeristenvisum (aangezien zijn jonge leeftijd toen kan hem dat wellicht niet persoonlijk kwalijk genomen worden) en nadien nadat zijn tijdelijk verblijf afgelopen was, bovendien werd het ene na het andere PV voor hem opgesteld door de politie.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 13.08.2020.

De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 06.10.2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels, feiten waarvoor hij op 21.06.2021 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van 8 maanden met uitstel van 3 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 10.02.2022 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van 1 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, feiten waarvoor hij op 06.10.2023 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van 18 maanden. In het vonnis van 06.10.2023 lezen we het volgende : 'Feiten van diefstal met geweld, bij nacht en door twee of meer personen, getuigen van een absoluut gebrek aan respect voor andermans eigendom en voor de fysieke integriteit van de argeloze burgers die er het slachtoffer van worden. Ook de psychische en sociale impact van dergelijke feiten, waarbij geweld wordt gebruikt, met verwondingen tot gevolg, op de doorsnee burger mag geenszins worden onderschat. Dit geldt des te meer, zoals in het geval van de door de beklagden gepleegde feiten, jongeren worden gevisieerd, gelet op de bijzondere kwetsbaarheid van deze jongeren bij

nacht. Bij de huidige feiten valt de rauwe deistheid op waarmee werd tewerk gegaan. Het slachtoffer werd naar de grond gewerkt, bestolen en meermaals geslagen, met verwondingen tot gevolg.' Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen: Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Artikel 3 EVRM

In de vragenlijst hoorrecht en tijdens het gesprek met een terugkeerbegeleider op 30.10.2024 en op 23.07.2025 heeft de betrokkene verklaard al sinds 17 jaar in België te zijn en spreekt de taal niet van zijn geboorteland. Hij weet niet hoe hij zich daar moet gedragen. Betrokkene heeft geen vrees voor zijn leven, vervolging of onmenselijke behandeling in land van oorsprong. Hij verklaart niet terug te willen keren omdat hij reeds in België is sinds hij 9 jaar is. Zijn zus en broer wonen beiden te België. Betrokkene verklaart geen ernstige medische problemen te hebben. Hij verklaart wel hooikoorts te hebben, echter is dit geen belemmering om te reizen. Uit het administratief dossier van betrokkene en zijn verklaringen kan geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden. Een schending van het artikel 3 EVRM is niet aannemelijk gemaakt.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

(...)"

Uit de bewoordingen van de bestreden bijlage 13septies blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad heeft de vordering tot schorsing, bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, verworpen met het arrest nr. 305 798 van 26 april 2024.

De verzoeker heeft, overeenkomstig artikel 39/82, §6, van de Vreemdelingenwet, tijdig een verzoek tot voortzetting ingediend. Hij heeft tevens binnen de termijn, voorzien in artikel 39/81, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, meegedeeld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen.

De procedure wordt bijgevolg verdergezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 18 september 2025, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

4. Onderzoek van het beroep inzake de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens

4.1. In een eerste middel beroept de verzoeker zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), en van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet *“samengelezen met artikel 5 Terugkeerrichtlijn”*.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“Bij het opleggen van de bestreden beslissingen schond de administratieve overheid de verplichtingen uit artikel 2 en 3 EVRM en werd onvoldoende rekening gehouden de gezondheidstoestand van verzoeker.

Artikel 2 EVRM luidt als volgt:

“1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is: (a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld; (b) teneinde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen; (c) teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken. ”

Artikel 3 EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze artikelen primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

De vraag is, of de beslissing van verweerster om voorrang te verlenen aan de bepalingen van de Vreemdelingenwet en niet aan de specifieke situatie van verzoeker, proportioneel is wat betreft de aanzienlijke gevolgen voor verzoeker.

Verzoeker meent dat, wanneer de bestreden beslissing ten uitvoer wordt gelegd, er een schending van artikel 3 EVRM voorligt.

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan de uitzetting van een vreemdeling door een verdragsluitende staat aanleiding geven tot een schending van artikel 3 EVRM, en derhalve vallen onder de verantwoordelijkheid van die staat. Hiervoor moeten substantiële redenen aangevoerd worden om aan te nemen dat de persoon in kwestie, indien hij wordt uitgezet, een reëel risico loopt om in het land van bestemming te worden onderworpen aan een behandeling die in strijd is met artikel

3 EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 EVRM een verplichting in om de persoon in kwestie niet uit te zetten.

De risicobeoordeling moet zich richten op de voorzienbare gevolgen van de uitzetting naar het land van bestemming, in het licht van de algemene situatie die daar heerst eveneens als zijn persoonlijke omstandigheden, ongeacht of er sprake is van risico uit een algemene situatie van geweld, een persoonlijk kenmerk van de verzoeker, of een combinatie daarvan twee.

In casu verwijst verzoeker naar de algemene situatie in Burkina Faso. Zoals gekend in de media, is het land Burkina Faso heden in crisis.

Vrt Nws stelt hierover:

"Burkina Faso is sinds 2019 in de greep van terreurgroepen die banden hebben met IS en Al Qaeda. Vorig jaar zijn daarbij 8.400 doden gevallen. Bijna 50.000 mensen zijn naar de buurlanden gevlucht en 2 miljoen mensen zitten vast in hun dorpen, omsingeld door de terroristen en afgesloten van humanitaire hulp. Steeds meer kinderen raken ernstig ondervoed.

De humanitaire organisaties vroegen in 2023 876 miljoen dollar om de crisis in Burkina Faso het hoofd te bieden. Ze kregen maar 40 procent van dat geld bijeen.

Er was ook amper media-aandacht voor die crisis. Zo werden er in de Engelstalige media 33 keer meer artikels geschreven over Taylor Swift dan over Burkina Faso.

Deze feiten illustreren dat de situatie in Burkina Faso thans een van de meest schrijnende en verwaarloosde humanitaire crisissen ter wereld is. Het gaat niet enkel om een politiek instabiel klimaat, maar om een reëel en systematisch gevaar voor de bevolking: willekeurig geweld, massale schendingen van de mensenrechten, hongersnood, gebrek aan toegang tot medische zorg en de voortdurende dreiging door gewapende groeperingen.

In dergelijke omstandigheden is het recht op leven (artikel 2 EVRM) rechtstreeks bedreigd. Burgers lopen een reëel risico slachtoffer te worden van aanslagen, executies of dodelijke ontberingen ten gevolge van de blokkades en het gebrek aan humanitaire hulp,

Bovendien is de situatie dermate ernstig dat terugkeer van verzoeker naar Burkina Faso zou neerkomen op een schending van artikel 3 EVRM: hij zou onvermijdelijk blootgesteld worden aan een reëel risico op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling en. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt herhaaldelijk dat artikel 3 absoluut is en geen uitzonderingen toelaat, ook niet in tijden van crisis.⁶

Verwerende partij laat na deze omstandigheden mee te nemen in haar beoordeling. Zij vermeldt in haar beslissing dat er geen indicaties zijn dat een terugkeer naar Burkina Faso een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou kunnen inhouden, noch dat deze aannemelijk wordt gemaakt,

Op basis van bovenstaande is het evenwel duidelijk dat verzoeker - bij een terugkeer naar Burkina Faso - een reëel risico loopt op een schending van artikel 2 en 3 EVRM. Het is derhalve disproportioneel en in strijd met fundamentele mensenrechten om verzoeker terug te sturen naar Burkina Faso. De beslissing van verweerster houdt onvoldoende rekening met deze elementen, waardoor een schending van zowel nationaal als internationaal recht dreigt.

Bij het opleggen van de bestreden beslissingen schond de administratieve overheid zowel haar positieve als negatieve verplichting onder artikel 2 en 3 EVRM."

4.1.1. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad stelt vast dat de verzoeker in zijn eerste middel nalaat om toe te lichten op welke wijze de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet ("samengelezen met artikel 5 Terugkeerrichtlijn") zijn geschonden door de bestreden verwijderingsmaatregel.

Het eerste middel is op dit punt niet-ontvankelijk.

4.1.2. Artikel 2 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

(a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;

(b) teneinde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;

(c) teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken.”

De verzoeker toont niet aan hoe de bestreden beslissing hem zou blootstellen aan een opzettelijke beroving van zijn leven. Hij beperkt zich tot loutere en vage beweringen, die bovendien betrekking hebben op de tevens aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, en die niet dienstig kunnen worden betrokken op de bepalingen van artikel 2 van het EVRM. De Raad wijst erop dat de bestreden verwijderingsmaatregel enkel de verwijdering van het grondgebied beoogt, hetgeen in geen enkele mate kan worden vereenzelvigd met een opzettelijke levensberoving.

Een schending van artikel 2 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, dient de verzoeker in de eerste plaats aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De verzoeker moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en hij dient concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad wijst er vooreerst op dat de verweerder zich, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, niet heeft beperkt tot de loutere vaststelling dat er *in casu* geen indicaties zijn dat een terugkeer naar Burkina Faso een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden. Zo wordt uitdrukkelijk verwezen naar de beslissingen die reeds eerder werden genomen in het kader van de door de verzoeker ingediende verzoeken om internationale bescherming. Daarnaast wordt tevens het volgende vastgesteld:

“In de vragenlijst hoorrecht en tijdens het gesprek met een terugkeerbegeleider op 30.10.2024 en op 23.07.2025 heeft de betrokkene verklaard al sinds 17 jaar in België te zijn en spreekt de taal niet van zijn geboorteland. Hij weet niet hoe hij zich daar moet gedragen. Betrokkene heeft geen vrees voor zijn leven, vervolging of onmenselijke behandeling in land van oorsprong. Hij verklaart niet terug te willen keren omdat hij reeds in België is sinds hij 9 jaar is. Zijn zus en broer wonen beiden te België. Betrokkene verklaart geen ernstige medische problemen te hebben. Hij verklaart wel hooikoorts te hebben, echter is dit geen belemmering om te reizen. Uit het administratief dossier van betrokkene en zijn verklaringen kan geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden. Een schending van het artikel 3 EVRM is niet aannemelijk gemaakt.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoeker, in de gevangenis van Gent, meerdere malen werd gehoord. Hij werd er hierbij telkens op gewezen dat de diensten van de verweerder jegens hem overwegen om hem, bij strafeinde, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven en dat hij te dien einde administratiefrechtelijk zou weerhouden worden nu hij reeds onder inreisverbod staat. Hoewel de verzoeker meerdere malen de kans kreeg om zijn bezwaren tegen een terugkeer naar zijn land van herkomst toe te lichten en dit specifiek in het licht van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming, maakte de verzoeker noch op 30 oktober 2024, noch op 23 juli 2025 melding van enig risico om te worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Bovendien werden de door de verzoeker ingediende beschermingsverzoeken reeds definitief afgewezen. De Raad heeft zich in dit kader, in zijn arrest nr. 281 790 van 14 december 2022, reeds als volgt uitgesproken:

“Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht, nadat zijn machtiging tot een verblijf van beperkte duur niet meer werd verlengd en een laatste geldigheid had tot 3 april 2018. Deze gegevens staan op gespannen voet met de toelichting in het verzoekschrift dat zijn verzoek werd ingediend op het ogenblik dat zijn wettig verblijf werd beëindigd. Aldus is het moment waarop verzoeker zijn beweerde nood aan internationale bescherming kenbaar maakte, op 10 oktober 2022, op het ogenblik dat er een repatriëring in het vooruitzicht werd gesteld, wel degelijk een contra-indicatie voor de ernst ervan.

Verzoekers grieven inzake zijn angst voor een terugkeer naar Burkina Faso na jarenlang verblijf in België, omdat hij er niemand zal kennen en geen netwerk heeft, worden evenmin aanvaard. De bestreden beslissing motiveerde op basis van de elementen die door verzoeker werden aangebracht en die voorlagen terecht dat hij op geen enkele manier aantoont dat hij er bij een terugkeer naar Burkina Faso alleen zou voor staan. Bovendien is verzoeker een gezonde, jonge, alleenstaande man, zodat hij ook zonder de ondersteuning van een familiaal netwerk in staat zou moeten zijn om een leven op te bouwen in zijn land van herkomst. De kritiek dat er geen foto zou bestaan van zijn zus B. en zijn zus As., laat staan een foto van hen in Burkina Faso, heeft betrekking op een overtollig motief en doet geenszins afbreuk aan bovenstaande en de overige vaststellingen in de bestreden beslissing dat de algemene situatie geen gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker inhoudt. Verzoekers vrees in dit verband is louter hypothetisch en gebaseerd op zijn angst voor het onbekende.

(...)

Inzake verzoekers kritiek op de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie merkt de Raad op dat de bestreden beslissing zich tevens kon steunen op een persbericht “Burkina Faso’s coup and political situation: All you need to know” van 5 oktober 2022 van Al Jazeera (Landeninformatie, stuk 6, nr. 13). Daarin wordt wel degelijk de informatie teruggevonden die verzoeker thans in het verzoekschrift opneemt met betrekking tot de staatsgreep op 30 september 2022. In de nota met opmerkingen licht de commissaris-generaal, met verwijzing naar COI Focus “Burkina Faso. Situation Sécuritaire” van Cedoca van 6 oktober 2022, toe dat de veiligheidssituatie in Burkina Faso nog niet stabiel is, doch ook dat de aard van het geweld, en de schaal van het geweld, regionaal erg verschillend zijn. Zo dient vooreerst vastgesteld te worden dat de regio die het meest door geweld wordt nog steeds die van de Sahel is, waar sinds 2015 jihadistische groeperingen actief zijn, waarvan de twee belangrijkste groeperingen sinds eind 2019 in een strijd verwickeld zijn om de controle over de drie grensgebieden. Hoewel in het begin van het conflict vooral overheidsfunctionarissen of onderwijswerkers het doelwit waren van de gewapende islamisten, was er tijdens de eerste helft van 2022 sprake van een toename van aanvallen op burgers. De terroristische dreiging, die aanvankelijk beperkt was tot de noordelijke regio van de Sahel, heeft zich geleidelijk uitgebreid naar andere regio’s, met name in het oosten. De meest door het geweld getroffen regio’s zijn de Sahel, het Centrum-Noord en het Oosten. Sinds 2021 heeft het conflict zich uitgebreid naar het zuiden en westen van het land, met name de regio’s Cascades en Zuid-West. De hoofdstad Ouagadougou werd in 2016, 2017 en 2018 getroffen door drie grote aanslagen, maar sindsdien hebben er, net zoals dat het geval is in de andere grote steden van het land, geen aanslagen meer plaatsgevonden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de burgers in de hoofdstad en in de andere grote steden van het land op het gebied van veiligheid relatief weinig last hebben van het geweld en de gewapende conflicten in andere regio’s van Burkina Faso. Op 30 september 2022 vond in Burkina Faso opnieuw een staatsgreep plaats. Legereenheden kwamen in opstand tegen luitenant-kolonel Paul-Henri Soudaogo Damiba. Na bemiddeling door traditionele en religieuze leiders stemde hij op 2 oktober 2022 uiteindelijk in met zijn aftreden en ging hij in ballingschap in Togo. Ibrahim Traoré, een 34-jarige kapitein, werd op 5 oktober 2022 officieel tot president benoemd. Uit de beschikbare informatie blijkt dat, hoewel Ouagadougou het toneel was van protesten en demonstraties in het kader van de staatsgreep van 30 september 2022, de Burkinese hoofdstad nog steeds onder controle is en dat de veiligheidssituatie er relatief stabiel is. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Burkina Faso een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.”

De verzoeker brengt thans geen enkel begin van bewijs naar voor waaruit zou kunnen blijken dat de veiligheids- en/of humanitaire situatie in Burkina Faso dermate in de slechte zin is gewijzigd, derwijze dat hij bij terugkeer thans een reëel risico loopt op aan een reëel risico op onmenselijke behandeling.

Het EHRM is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

In casu heeft de verzoeker ten aanzien van de verweerder echter niet aangegeven dat hij bij terugkeer dreigt te worden onderworpen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Ook in het kader van het voorliggende verzoekschrift brengt de verzoeker geen enkel begin van bewijs van dergelijk risico aan. Hij beperkt zich in tegendeel tot loutere beweringen, die op geen enkele wijze worden gestaafd. Zo verwijst de verzoeker naar een bericht van VRT-nieuws, doch ook dit betreft een loutere bewering nu er enkel een citaat wordt weergegeven zonder enige link naar de vindplaats op het internet van dit beweerd persartikel en zonder hieromtrent een afprint toe te voegen als bijlage aan het verzoekschrift.

De Raad herhaalt dat het de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

De verzoeker blijft hiertoe echter in gebreke en beperkt zich tot loutere, vage en blote beweringen omtrent een schrijnende humanitaire crisis en een politiek instabiel klimaat in Burkina Faso waar willekeurig geweld, massale schendingen van de mensenrechten, hongersnood, gebrek aan toegang tot medische zorg en voortdurende dreiging door gewapende groeperingen zouden heersen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

4.1.3. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.2. In een tweede middel voert de verzoeker nogmaals de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet "samengelezen met artikel 5 Terugkeerrichtlijn", alsook van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

"In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Bij het opleggen van de bestreden beslissingen schond de administratieve overheid de verplichtingen uit artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest van grondrechten van de Europese Unie; en werd onvoldoende rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekster.

Artikel 8 EVRM stipuleert:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen. "

Artikel 7 Handvest grondrechten van de Europese unie stelt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-even, zijn familie en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie. "

Deze artikels primeren op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010 nr. 210 029).*

Om zich op artikel 8 EVRM te kunnen beroepen, moet er vooreerst sprake zijn van een familie- of gezinsleven. Vaste rechtspraak van het EHRM verduidelijkt wanneer er sprake is van een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Het gaat om een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht moet worden geïnterpreteerd, (EHRM 9 Oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94)?

Het EHRM oordeelde dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privéleven en/of familie en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de fair balance-toets: de Staat dient een redelijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat; alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Bovendien beschermt artikel 8 EVRM niet louter het familieleven, maar ook het privéleven. Dit laatste element biedt recht op het uitbouwen van zowel menselijke contacten als sociale banden. Artikel 8 EVRM beschermt bijgevolg ook de sociale banden die iemand opbouwt, anders dan deze binnen het strikte gezinsleven. In het arrest Maslov t. Oostenrijk werd dit laatste door de Grote Kamer van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens onderstreept. Het Hof benadrukte dat ook sprake kan zijn van een gezinsleven tussen meerderjarige kinderen indien tussen hen een situatie van afhankelijkheid bestaat. Het louter feit dat verzoeker meerderjarig is, is dan ook onvoldoende om te stellen dat verzoeker geen schending van artikel 8 EVRM kan opwerpen, des te meer gezien verzoeker opgroeide als het ware hij het kind van zijn zus.

Het klopt dat het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht niet absoluut is. Een inmenging van het openbaar gezag is evenwel enkel toegestaan voor zover voldaan is aan de vereisten van legaliteit, legitimiteit en proportionaliteit. Dit impliceert dat inmenging van het openbaar gezag slechts is toegestaan voor zover deze inmenging bij wet voorzien is, de inmenging ingegeven is door één of meerdere van de in het tweede lid artikel 8 EVRM voorgeschreven doelen en voor zover de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De uitzonderingen op de eerbiediging van het gezinsleven dienen beperkend te worden geïnterpreteerd en dienen proportioneel te zijn. Het is de taak van de administratieve Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 292 036 van 17 juli 2023, overheid om véér het nemen van een beslissing zoals deze die bestreden wordt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen,

Hierbij is het nodig dat een belangenafweging wordt gemaakt, wat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds als volgt werd verwoord (R.v.St. arrest van 31 maart 2017, nr. 184.951):

"Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'Fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. "

Bovenstaande brengt met zich mee dat de staat een correct evenwicht dient te bereiken tussen enerzijds het beoogde doel en anderzijds de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven. Het onderzoek hiertoe geschiedt aan de hand van een 'fair-balance'-toets: de staat gaat na of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving.

De nood aan deze belangenafweging wordt hernomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land!”

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde heeft gefaald de nodige en correcte belangenafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij houdt in haar beslissing onvoldoende rekening met de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en / of familie- en gezinsleven.

Verzoeker verblijft sedert zijn 9 jaar niet meer in Burkina Faso. Hij woonde in België in bij zijn zus en haar gezin, ging hier naar school en raar een jeugdbeweging. Hij groeide op als ware hij het kind van zijn zus, daar zij reeds een leven in België had opgebouwd en hij door middel van een gezinshereniging met zijn zus in België terecht kwam. Zijn familieleven bevindt zich bijgevolg hoofdzakelijk in België. Zijn neefjes zijn hier geboren en hebben beiden de Belgische nationaliteit, zijn familieleden hebben de Belgische nationaliteit.

Het centrum van verzoekers sociale, affectieve en economische banden liggen dan ook overwegend in België. Verzoeker heeft een duurzaam sociaal netwerk uitgebouwd in België. Zijn zus beschikt over de Belgische nationaliteit en is gehuwd met een Belgische man, zijn neefjes werden geboren in België en zijn ook Belg en gaan in Lokeren naar school. Nagenoeg zijn gehele familie verblijft aldus in België. Bovendien is verzoeker celibatair.

Bovendien is de steun van verzoeker zijn familie onontbeerlijk. Verzoeker trok bij hen in en kreeg steeds de nodige materiële, financiële en emotionele ondersteuning. Deze ondersteuning werd verdergezet gedurende de detentie van verzoeker. Zijn familie bleef hem emotioneel en financieel ondersteunen en minstens wekelijks bezoeken. De Raad van State oordeelde in dat opzicht dat de verwijdering van een persoon uit zijn familie- of vriendenkring, in bepaalde omstandigheden een ernstig en niet te herstellen nadeel kan veroorzaken en dus een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.9 In België kan verzoeker rekenen op zijn netwerk van familie die hem in elke mogelijke zin ondersteunen: hij groeide bij hem op, ze gaven hem onderdak, financiële steun, emotionele steun... Zonder hen, kan verzoeker niet overleven. Indien verzoeker terug zou keren naar zijn land van herkomst zou dit nadelige gevolgen met zich meebrengen zowel voor als voor zijn gezin, minstens gelet op de crisissituatie in Burkina Faso.

Verzoeker heeft duidelijk een sterke band met zijn zus en haar gezin. Dit wordt ook bevestigd door de aangevoerde foto's en door het feit dat verzoeker steeds bij hen heeft ingewoond als zijnde hij een volwaardig lid van het gezin en van hen materiële, emotionele en financiële ondersteuning mocht ontvangen.

Verzoeker heeft sedert zijn 9 jaar geen voet meer in Burkina Faso gezet, waardoor hij de taal van zijn geboorteland niet machtig is. Ook is hij geenszins gekend me de gebruiken aldaar. Hierdoor heeft hij een onoverkomelijke taal- en culturele achterstand. Dit maakt dat hij onmogelijk een (sociaal) leven kan opbouwen in Burkina Faso.

Men stelt, ten onrechte, dat een repatriëring van betrokkene naar zijn land van herkomst geen breuk betekent met de sociale en familiale relaties. Verwerende partij stelt in haar motivering dat verzoeker contacten kan onderhouden met zijn zus of diens echtgenoot middels (korte) bezoeken, daar zijn zus en haar man België vrijlijk in-en uit kunnen reizen. Tevens stelt verweerder dat de contacten kunnen onderhouden worden middels moderne communicatiemiddelen. Op financieel vlak verschuilt verweerder zich achter het feit dat zij hem financiële steun van op afstand kunnen bieden.

Er dient bovendien gewezen op het sociaal netwerk dat verzoeker over de jaren heen in België heeft uitgebouwd. Ook hier stelt verwerende partij - ten onrechte - dat betrokkene contact kan onderhouden met zijn vrienden en kennissen in België door middel van moderne communicatiemiddelen en dat zij hem kunnen komen bezoeken.

Verwerende partij vervalt hier evenwel in een loutere standaardformulering en laat na een individuele proportionaliteitsafweging te maken die steunt op alle gegevens van het dossier. Immers heeft zij geen aandacht voor het feit dat contact via communicatiemiddelen in de verste verte niet kan vergeleken worden met persoonlijk contact.

Mensen zijn tenslotte sociale wezens. Betekenisvolle contacten zijn van onschatbare waarde voor onze mentale gezondheid, zo ook voor verzoeker. Uit het dossier blijkt namelijk ontegensprekelijk dat de steun van

zijn zus en haar gezin veel verder rijk dan wat verwerende partij beweert. Verzoeker is destijds in het kader van gezinshereniging naar België gekomen met zijn zus, bij wie hij sinds zijn aankomst onafgebroken heeft samengewoond. De feitelijke en emotionele banden zijn derhalve bijzonder hecht en overstijgen ruimschoots de gewone affectieve band die men doorgaans tussen volwassen familieleden kan vaststellen, Zijn zus heeft in feite steeds als primaire referentiepersoon en opvangnet voor verzoeker gefungeerd.

Hoewel verzoeker de afgelopen jaren in detentie verbleef, is het gezinsleven met zijn zus en haar gezin nooit verbroken. Integendeel: allen leefden toe naar het strafeinde van verzoeker met de duidelijke verwachting dat hij opnieuw volwaardig deel zou uitmaken van het gezamenlijke gezinsleven. Deze intentie werd ondersteund door de concrete stappen die verzoeker reeds had gezet om zijn verblijfsrecht in België te regulariseren.

De voortdurende betrokkenheid en steun van zijn zus en haar gezin tijdens de detentieperiode tonen aan dat verzoeker niet losstaat van dit gezin, maar er een wezenlijk onderdeel van uitmaakt. Dit miskent volledig de aard en de intensiteit van de familiale verbondenheid in casu. Het EHRM heeft herhaaldelijk geoordeeld dat louter contact op afstand via telefoon of internet geenszins kan worden vergeleken met het dagelijkse fysieke samenleven dat de kern vormt van het gezinsleven beschermd door artikel 8 EVRM.

Bovendien kan van de zus en haar gezin in redelijkheid niet worden verwacht dat zij regelmatig naar verzoekers land van herkomst zouden afreizen. Niet alleen is dit praktisch en financieel onmogelijk, het miskent ook de realiteit van de zorgverantwoordelijkheden die de zus en haar partner hebben ten aanzien van hun minderjarige kinderen. Het gaat dan ook om een zuiver theoretische mogelijkheid, die het effectieve behoud van het gezinsleven niet kan waarborgen.

Huidig voorstel van verwerende partij gaat bovendien in rechtspraak van het EHRM in het arrest K.A dd. 8 mei 2018. Het EHRM oordeelde dat een lidstaat niet kan volstaan met de stelling dat het gezinsleven elders kan worden voortgezet. Een dergelijke redenering miskent immers de concrete belangen van de betrokkenen, in het bijzonder van de minderjarige neefjes van verzoeker, die in feite gedwongen zouden worden de Europese Unie te verlaten, telkenmale zij betekenisvol contact willen onderhouden met hun nonkel. Zij worden noodgedwongen de Europese Unie te verlaten indien zij hun relatie met hun nonkel op een wezenlijke manier willen behouden.

Uitvoering van de bestreden beslissing zou betekenen dat de onontbeerlijke steun van zijn naasten wegvalt en dat verzoeker dient terug te keren naar een land waar hij op geen enkel netwerk kan terugvallen. Het geheel van de feitelijke elementen toont namelijk de duurzame lokale verankering in de Belgische samenleving van verzoeker aan. Verzoeker vestigde hier het centrum van zijn belangen. Gezien al het bovenstaande is er zeker sprake van een beschermenswaardig familie- en gezinsleven.

Minstens dient te worden gesteld dat de verzoeker hier een familiaal en een privéleven leidt, eveneens een recht dat voortspuit uit artikel 8 EVRM.

Een inmenging in het gezinsleven mag enkel als de inmenging bij wet is voorzien, een legitiem doel nastreeft (i.e. indien het noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, de bescherming van rechten en vrijheden van anderen) en noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken. Er dient met andere woorden een balans te worden gevonden, tussen de rechten van het individu en de rechten van de staat.

De correcte vraag is dus of er een inmenging is; van het bestreden bevel in het privé en familiaal leven van verzoekster en haar familielid en of dit proportioneel is. Om te weten hoe deze balans dient gemaakt te worden dient volgens het EHRM rekening te worden gehouden met de volgende omstandigheden en beginselen:

- *De duur van het verblijf in het land waaruit hij uitgewezen wordt: verzoeker verblijft al meer dan 17 jaar in België. Hij heeft zijn hele (sociale) leven in België uitgebouwd;*
- *De gezinstoestand van betrokkene en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven: verzoeker verblijft in België. Verzoeker is hier diepgeworteld. Verzoeker kwam naar België middels een gezinshereniging met zijn zus. Verlangen dat verzoeker naar Burkina Faso gaat om daar een nieuw leven uit de grond te stampen is buitenproportioneel. Verzoeker heeft geen enkele band meer met Burkina Faso en heeft een onoverkomelijke taal-en culturele achterstand opgebouwd. Bovendien maakt verzoeker deel uit van het gezin van zijn zus, die hem zo goed als opgevoed heeft. Verwerende partij was hiervan op de hoogte, doch hield hier onvoldoende rekening mee;*

- *De ernst van de moeilijkheden die verzoekster zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene zou worden uitgewezen: verzoeker verblijft al meer dan 17 jaar in België. Niet alleen heeft hij een onoverkomelijke taal-en culturele achterstand. De terugzending van verzoeker leidt tot het verlies van zijn volledige netwerk van steunfiguren en ondersteunende contacten, wat betekent dat hij verstoken raakt van alle sociale en emotionele ondersteuning waarop hij momenteel steunt.*

De afwijking dient in verhouding te staan met het nagestreefde doel. Het is duidelijk dat dit niet het geval is, en de verwerende partij deze afweging niet afdoende heeft gemaakt. De verwijdering van het grondgebied heeft een effectieve scheiding tot gevolg van zijn meest naaste familie, zijnde zijn zus en haar kerngezin. De inmenging door verweerster door middel van haar beslissing in het privé en -familiaal leven van verzoeker is bijgevolg disproportioneel en verweerster heeft bij het nemen van haar beslissing deze belangen onvoldoende afgewogen tegen elkaar. De vraag is, of de beslissing van verweerster om voorrang te verlenen aan de bepalingen van de Vreemdelingenwet en niet aan de specifieke situatie van verzoeker op vlak van haar familiaal leven, proportioneel is wat betreft de aanzienlijke gevolgen voor verzoeken

De rechtspraak bevestigt bovendien dat het gezinsleven dient gerespecteerd te worden. Reeds in 2001 werden door het EHRM de zogenaamde Boultif-criteria geformuleerd; een set criteria die nationale overheden leidt in het nemen van een billijke belangenafweging:

"[...] the nature and seriousness of the offence committed by the applicant; the length of the applicant's stay in the country from which he or she is to be expelled; the time elapsed since the offence was committed and the applicant's conduct during that period; the nationalities of the various persons concerned; the applicant's family situation, such as the length of the marriage, and other factors expressing the effectiveness of a couple's family life: whether the spouse knew about the offence at the time when he or she entered into a family relationship; whether there are children of the marriage, and if so, their age; and the seriousness of the difficulties which the spouse is likely to encounter in the country to which the applicant is to be expelled."

Met het arrest Üner t. Nederland voegde het EHRM aan de oorspronkelijke Boultif-criteria, nog twee toetsstenen toe, zijnde het belang en het welzijn van de kinderen alsook de hechte sociale culturele en familiale banden met het gastland enerzijds en met het land van bestemming anderzijds.

Hogervermelde rechtspraak en wetgeving noopt tot het besluit dat door de beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel tot grondgebied te verlaten het recht van verzoeker op familie, gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM is geschonden, door onvoldoende rekening te houden met bovenstaande elementen schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM.

Gelet op al het bovenstaande schendt de verweerder de verplichtingen haar opgelegd onder de voornoemde bepalingen.

Uit al het bovenstaande blijkt dat het middel ernstig is."

4.2.1. De verzoeker laat na om de in de aanhef vermelde schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet concreet toe te lichten. Het tweede middel is, wat dit betreft, bijgevolg niet-ontvankelijk.

4.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 7 van het Handvest voorziet in eenzelfde bescherming.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt uiteraard het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De verzoeker beroept zich blijkens de aangevoerde middelen op een privéleven (sinds zijn aankomst op 9-jarige leeftijd) in België, alsook op de banden die hij hier heeft ontplooid met zijn zus (en haar gezin) die thans de Belgische nationaliteit heeft. Van een duurzame partnerrelatie in België maakt de verzoeker geen gewag; hij stelt immers uitdrukkelijk dat hij thans vrijgezel is.

Dienaangaande merkt de Raad vooreerst op dat de verzoeker het voorwerp uitmaakt van een langdurig inreisverbod van acht jaar met Europese dimensie, dat werd opgelegd bij beslissing van 5 oktober 2022 (bijlage 13sexies). Deze beslissing is definitief nu het beroep ertegen werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 286 242 van 16 maart 2023, waaraan een gezag van gewijsde kleeft.

De Raad heeft in zijn arrest met nr. 286 242 reeds onderzocht of verzoekers gezins- en/of privéleven op disproportionele wijze wordt aangetast door dit inreisverbod, dat inhoudt dat de verzoeker gedurende acht jaar na zijn vertrek België niet terug mag binnenkomen of er verblijven. De Raad heeft besloten dat een dergelijke beslissing geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers beweerde gezinsleven met zijn zus (en haar gezin) en zijn voorgehouden privéleven werden hierbij als volgt in rekening genomen:

“Naar aanleiding van het gegeven dat verzoeker reeds sinds jonge leeftijd in België verblijft, wordt in de beslissing het volgende gesteld: “Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De omstandigheid dat hij op 9-jarige leeftijd in België onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De omstandigheid dat hij op 9-jarige leeftijd in België aangekomen is, waardoor hij een bepaalde band heeft opgebouwd met België, is als zodanig geen bijzondere omstandigheid. Het is inherent aan een verblijf dat een aanvang kent tijdens de minderjarigheid dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Dit betekent echter niet dat er niet van hem gevergd zou kunnen worden dat hij, gezien hij niet langer recht op verblijf heeft en daar bovenop vatbaar is de openbare orde te schaden, terug zou keren naar zijn herkomstland. Bovendien is niet gebleken dat hij geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar zijn land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. Hij kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Het contact met vrienden en kennissen in België kan onderhouden worden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij betrokkene in diens thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij hem ook vanuit België ondersteunen bij zijn herintegratie in zijn thuisland dan wel in een derde land. Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aannemelijk gemaakt.”

Met betrekking tot zijn in België verblijvende familieleden wordt in de beslissing het volgende gesteld:

“De zus van betrokkene heeft inmiddels de Belgische nationaliteit, zij en haar echtgenoot (diegenen die betrokkene uitnodigden en na verloop van het visum de aanvraag 9bis indienden) verblijven beiden nog in België. Opdat een relatie tussen meerderjarige broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Sinds 15.09.2017 staan betrokkene en zijn zus en haar partner niet meer officieel ingeschreven op eenzelfde adres. Noch zijn zus, noch haar echtgenoot bezochten hem tot op heden in de gevangenis. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt met zijn zus of diens echtgenoot. Zij kunnen contact met hem onderhouden middels (korte) bezoeken, zijn zus en haar man kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien kunnen zij hem vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij zijn herintegratie in het land waar hij zich zal vestigen.”

3.16. (...)

3.17. *Verzoeker toont met zijn loutere affirmaties niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn privé- en gezinsleven op het Belgische grondgebied. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.”*

Daar waar de bestreden beslissing geen weigering van een voorgezet verblijf betreft, kan de verzoeker niet dienstig verwijzen naar de Boultif en Üner-criteria die door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens werden ontwikkeld. Meer nog, aangezien het thans in rechte vaststaat dat de verzoeker gedurende acht jaar België niet opnieuw mag binnenkomen of er verblijven, kan de verzoeker thans niet zonder meer voorhouden dat de thans bestreden verwijderingsmaatregel een breuk teweegbrengt in enig door artikel 8 van het EVRM beschermd gezins- en/of privéleven. De loutere bewering dat hij de opheffing overweegt te vragen van dit inreisverbod, doet hieraan geen afbreuk.

Daarnaast werd verzoekers voorgehouden privéleven in België en zijn voorgehouden gezinsleven met zijn zus ook bij 's Raads arrest nr. 246 144 van 15 december 2020 reeds in rekening genomen. Ook dit arrest is bekleed met een gezag van gewijsde tussen de partijen.

De verzoeker toont *in casu* niet aan dat zijn banden met zijn zus thans wel zouden kunnen vallen onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

De verweerder heeft hieromtrent in de bestreden akte op goede en redelijke gronden het volgende gesteld:

“Opdat een relatie tussen meerderjarige broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Sinds 15.09.2017 staan betrokkene en zijn zus en haar partner niet meer officieel ingeschreven op eenzelfde adres. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt met zijn zus of diens echtgenoot. Zij kunnen contact met hem onderhouden middels (korte) bezoeken, zijn zus en haar man kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien kunnen zij hem vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij zijn herintegratie in het land waar hij zich zal vestigen. (...) Uit het rijksregister blijkt dat betrokkene zijn wettelijk samenwonen met R. Y. op 19.02.2021 werd geregistreerd te Jabbeke. Op 12.08.2021 werd er een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Burger van de Unie ingediend (bijlage 19 ter) op basis van het geregistreerd partnerschap. Dit verzoek werd op 12.12.2021 geweigerd (bijlage 20) omdat betrokkene niet de nodige bewijzen had aangevoerd. Zijn bekomen attest van immatriculatie werd dan ook op 12.12.2021 gesupprimeerd en hij werd op dezelfde dag van ambtswege uit het rijksregister afgevoerd. (...)”

De door de verweerder gemaakte beoordeling strookt met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

De verzoeker toont thans niet concreet aan dat hij met zijn zus banden onderhoudt die de gebruikelijke affectieve banden overstijgen in die mate dat er sprake is van een bijzondere band van afhankelijkheid. In tegendeel, de verzoeker beweert dat hij sinds zijn komst naar België onafgebroken samenwoont bij zijn zus en haar gezin, doch dit wordt tegengesproken door de stukken van het administratief dossier. Zo blijkt de verzoeker te hebben samengewoond met zijn ex-partner Y.R., met wie hij een verklaring van wettelijke samenwoning had afgesloten en in functie waarvan hij op 12 augustus 2021 een aanvraag gezinshereniging indiende (bijlage 19ter). Ook blijkt de verzoeker op 23 maart 2018 bij de diensten van de stad Lokeren een aangifte te hebben gedaan van adreswijziging naar het adres van zijn zus (B.B.I.) en schoonbroer, doch zij weigerden dat hij er zou worden ingeschreven. De verzoeker maakte voorts, in de periode 2015 - 2017 (als minderjarige), het voorwerp uit van een heel aantal PV's inzake de jeugdbescherming wegens verdwijning/ontvluchting. In het correctioneel vonnis van 6 oktober 2023 wordt bovendien vastgesteld dat de verzoeker een straatjongen is, die in het illegalencentrum te Antwerpen verblijft en die tussen zijn 17^e en 18^e in een gesloten jeugdinstelling heeft gezeten. Ook het bijgevoegde attest van gezinssamenstelling maakt geen melding van de verzoeker. Verzoekers bewering dat hij onafgebroken bij zijn zus heeft gewoond kan dan ook geenszins worden aangenomen. De enkele foto's uit 2013, uit het eerste jaar dat de verzoeker in België was, de drie foto's van 10 juni 2024 en de twee foto's (op straat getrokken) van 10 mei 2024, tonen zulks evenmin aan en zij tonen op zich ook geen bijzondere band van afhankelijkheid aan tussen de verzoeker en zijn zus (en haar gezin). Ook het gegeven dat zijn zus de verzoeker regelmatig opzoekt in de gevangenis sinds hij er op 21 september 2024 werd opgesloten, en het gegeven dat zijn zus in het verleden soms geld overmaakte aan de verzoeker (waarbij de verzoeker echter dit geld ook regelmatig terugstortte aan zijn zus), tonen dit niet aan.

Met de verdere loutere beweringen van de verzoeker, die zelf van oordeel is dat de familiale banden met zijn zus (en haar gezin) onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM vallen, toont de verzoeker geen

bijzondere banden van afhankelijkheid aan die constitutief kunnen zijn voor een gezinsleven dat onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming kan vallen. Door de redenering van de verweerder eenvoudigweg tegen te spreken, maakt de verzoeker voorts niet aannemelijk dat het standpunt van de verweerder niet correct of kennelijk onredelijk is in het licht van de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat de verzoeker, nadat hij meerderjarig is geworden, reeds geruime tijd (nl. sinds april 2018) geen verblijfsrecht meer heeft in België. De verzoeker heeft sindsdien bovendien nagelaten gevolg te geven aan meerdere bevelen om grondgebied te verlaten en langdurige inreisverboden met Europese dimensie (zie *supra* bij de uiteenzetting van de feiten onder punt 1.). De verzoeker kan niet zonder meer verwachten dat de Belgische Staat in deze omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om hem toe te laten om voor langere duur op het grondgebied te verblijven.

Specifiek met betrekking tot verzoekers voorgehouden privéleven in België, merkt de Raad op dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). Er moet worden benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendigd zodanig dat deze vreemdeling op duurzame wijze lokaal verankerd is in de samenleving van het gastland. Aan de hand van de thans aangebrachte elementen toont de verzoeker echter niet aan dat er sprake is van bepaalde banden met België die verder reiken dan de 'gewone' sociale relaties en die van die aard zijn dat deze alsnog de bovenhand kunnen halen op het algemene belang dat is gebaat bij een correcte toepassing van de wetgeving inzake de toegang tot het grondgebied en de bescherming van 's lands openbare orde en veiligheid.

De verweerder heeft hieromtrent op redelijke wijze het volgende gesteld in de bestreden beslissing:

“Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De omstandigheid dat hij op 9-jarige leeftijd in België aangekomen is, waardoor hij een bepaalde band heeft opgebouwd met België, is als zodanig geen bijzondere omstandigheid. Het is inherent aan een verblijf dat een aanvang kent tijdens de minderjarigheid dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Dit betekent echter niet dat er niet van hem gevraagd zou kunnen worden dat hij, gezien hij niet langer recht op verblijf heeft en daar bovenop vatbaar is de openbare orde te schaden, terug zou keren naar zijn herkomstland. Bovendien is niet gebleken dat hij geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar zijn land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. Hij kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Het contact met vrienden en kennissen in België kan onderhouden worden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij betrokkene in diens thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij hem ook vanuit België ondersteunen bij zijn herintegratie in zijn thuisland dan wel in een derde land. Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aannemelijk gemaakt.”

Het gegeven dat de verzoeker hier zelf anders over denkt en de door hem in dit verband naar voor gebrachte beweringen, volstaan niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst geen privéleven kan uitbouwen. Zo blijkt niet dat hij niet kan werken in het land van herkomst en zo kan zorgen voor zijn levensonderhoud. Hij kan verder ook vanuit zijn herkomstland via de moderne communicatiemiddelen contacten blijven houden met de personen en familieleden die hij kent in België en deze kunnen hem periodiek komen bezoeken. De verzoeker toont met zijn loutere beweringen niet concreet aan dat dit niet mogelijk zou zijn. De Raad benadrukt bovendien dat de verzoeker, gelet op de eerder aan hem opgelegde verwijderingsmaatregelen en inreisverboden van lange duur en gelet op de arresten van de Raad die hoger werden besproken, reeds geruime tijd wist dat hij niet langer in België kon verblijven en dat hij aldus geen gerechtvaardigde verwachting kon koesteren om zijn privéleven alhier te kunnen verderzetten. Het EHRM heeft geoordeeld dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). Dergelijke uitzonderlijke omstandigheden worden *in casu* niet concreet aannemelijk gemaakt.

Tot slot heeft de verweerder ook op goede en redelijke gronden gesteld dat de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten de bovenhand nemen op verzoekers belangen inzake het recht op de eerbiediging van het familie- en privéleven.

In dit verband dient te worden gewezen op het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 286 242 van 16 maart 2023, waarin de Raad zich als volgt heeft uitgesproken:

“Uit de gegevens van de gegevensbank van de politie (ANG) die in het administratief dossier zijn opgenomen, blijkt dat verzoeker gedurende de periode van legaal verblijf, die zich hoofdzakelijk tijdens zijn minderjarigheid afspeelde, regelmatig in aanraking kwam met de politie omwille van druggerelateerde feiten, opzettelijke slagen en verwondingen, weerspanningheid, diefstallen, wapenbezit en bendevoorming. Verzoeker weerlegt in zijn middel nergens de vaststelling dat hij reeds voor zijn meerderjarigheid bij talrijke strafbare feiten betrokken was, maar hij tracht deze te herleiden tot jeugdzondes in de periode tussen zijn 14 en 16-jarige leeftijd en hij beweert dat hij slechts zijdelings bij deze feiten betrokken was. Nochtans pleegde verzoeker ook na zijn meerderjarigheid strafbare feiten aangezien hij op 18 juni 2019, toen hij net 20 jaar oud was, correctioneel veroordeeld werd wegens diefstal en op 10 februari 2022 wegens druggerelateerde feiten. Nochtans werd verzoeker op 1 april 2022 te Krusem wederom aangetroffen in het bezit van een aanzienlijke hoeveelheid verdovende middelen. Thans beweert verzoeker dat zijn veroordeling tot een gevangenisstraf uit 2019 in graad van beroep werd herleid tot een voorwaardelijke veroordeling en dat hij ook beroep heeft aangetekend tegen de veroordeling van 10 februari 2022, maar hij staft deze beweringen niet met objectieve gegevens. Verzoeker beschrijft zichzelf als een occasioneel gebruiker van cannabis die vijf jaar geleden één paar schoenen en een gsm heeft gestolen, maar hij slaagt er niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door op basis van “(d)e enorme waslijst aan PV's die reeds voor betrokkene opgesteld werden” af te leiden dat verzoeker “een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid heeft” en te concluderen “dat er een risico op recidive bestaat”. De Raad merkt op dat niets zich ertegen verzet dat de verwerende partij bij de uitoefening van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid de door de politie vastgestelde feiten in aanmerking kan nemen bij de beoordeling van de bedreiging voor de openbare orde, ook al hebben deze niet tot een (definitieve) veroordeling van de betrokkene geleid (cf. RvS 9 juni 2015, nr. 231.484). De gemachtigde van de staatssecretaris kon op basis van “de maatschappelijke impact van de feiten waar betrokkene zich schuldig aan heeft gemaakt” besluiten “dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden” en hem een inreisverbod met een duur van 8 jaar opleggen.”

Daar waar de verzoeker, na het voormelde arrest, nogmaals correctioneel werd veroordeeld en dit voor zeer ernstige feiten en waar de verzoeker sedert september 2024 strafrechtelijk van zijn vrijheid werd beroofd, kan enkel worden vastgesteld dat de verweerder bij het treffen van de bestreden beslissing op geheel redelijke wijze heeft besloten dat verzoekers gedragingen een actueel gevaar voor 's lands openbare orde vormen.

De Raad wijst er in dit verband op dat de verweerder - in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt - niet louter verwijst naar de PV's en/of naar de veroordelingen die de verzoeker heeft opgelopen, maar dat er wordt gewezen op verzoekers gedragingen en de ernst van de feiten waaruit een gevaar voor de openbare orde naar voor komt:

“In het vonnis van 06.10.2023 lezen we het volgende : ‘Feiten van diefstal met geweld, bij nacht en door twee of meer personen, getuigen van een absoluut gebrek aan respect voor andermans eigendom en voor de fysieke integriteit van de argeloze burgers die er het slachtoffer van worden. Ook de psychische en sociale impact van dergelijke feiten, waarbij geweld wordt gebruikt, met verwondingen tot gevolg, op de doorsnee burger mag geenszins worden onderschat. Dit geldt des te meer, zoals in het geval van de door de beklagden gepleegde feiten, jongeren worden gevisieerd, gelet op de bijzondere kwetsbaarheid van deze jongeren bij nacht. Bij de huidige feiten valt de rauwe deïstheid op waarmee werd tewerk gegaan. Het slachtoffer werd naar de grond gewerkt, bestolen en meermaals geslagen, met verwondingen tot gevolg.’ Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

(...)

In die 10 jaar werden er zeer veel PV's voor zeer uiteenlopende redenen opgesteld voor betrokkene. Intussen werd hij reeds tot driemaal toe veroordeeld als meerderjarige. Gezien de hoeveelheid PV's die in het verleden opgesteld werden en zijn persoonlijk karakter dat daaruit voortvloeit, is de kans bestaande dat het niet bij deze veroordelingen zal blijven. Zo werd hij op 06.10.2023 opnieuw veroordeeld voor diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen. Bovendien heeft hij niet langer een recht op verblijf en dus ook geen mogelijkheid een legaal inkomen te verwerven wat recidive nog meer in de hand werkt.”

De loutere beweringen omtrent een recente gedragswijziging, de vage vermelding van “inspanningen om zijn leven in positieve banen te leiden”, de blote bewering dat hij zijn uiterste best doet om op het juiste pad te blijven, het feit dat hij zijn gevangenisstraf heeft uitgevoerd en de geuite wil om te herintegreren in de samenleving, tonen niet aan dat er in de bestreden akte ten onrechte wordt gewezen op een actueel gevaar voor de openbare orde. Zo blijken ook de gunsten die hem eerder werden verleend in de strafuitvoering en

strafbepaling niet te hebben belet dat de verzoeker overging tot het plegen van nieuwe en ernstige misdrijven.

De Raad is dan ook van oordeel dat in alle redelijkheid werd besloten dat verzoekers (voorgehouden) privé- en gezinsleven in België niet kan opwegen tegen het gerechtvaardigde belang van de Belgische staat inzake de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten en het doen naleven van de wetten op het verblijf, de toegang tot het grondgebied en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op deze vaststellingen, dient te worden besloten dat de verzoeker niet aantoonde dat de gemachtigde bij het treffen van de thans bestreden verwijderingsmaatregel de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming met de voeten zou hebben getreden.

Bijgevolg wordt evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest aangetoond.

4.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bevat een specifieke zorgvuldigheidsplicht die erop gericht is te waarborgen dat de verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel vormt inderdaad Artikel 74/13 vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (ook: de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, de gezondheidstoestand en het gezins- en familieleven van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De Raad stelt vast dat in de bestreden akte, die een beslissing tot verwijdering betreft zoals bedoeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wel degelijk werd gemotiveerd omtrent de in dit artikel bepaalde elementen waarvan de verweerder kennis had. De gemachtigde stelt met name het volgende vast:

“In de vragenlijst hoorrecht en tijdens het gesprek met een terugkeerbegeleider op 30.10.2024 en op 23.07.2025 heeft de betrokkene verklaard een zus (die hij zelf omschrijft als zijn moederfiguur) en een broer te hebben in België. Betrokkene wordt gevraagd of hij nog een relatie heeft in België. Hij antwoordt dat het ingewikkeld is en wil er verder niets over kwijt.

Verder verklaart hij al sinds 17 jaar in België te zijn en spreekt de taal niet van zijn geboorteland. Hij weet niet hoe hij zich daar moet gedragen. Betrokkene heeft geen vrees voor zijn leven, vervolging of onmenselijke behandeling in land van oorsprong. Hij verklaart niet terug te willen keren omdat hij reeds in België is sinds hij 9 jaar is. Zijn zus en broer wonen beiden te België. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij als 9-jarige met een toeristenvisum op 23.07.2008 naar België kwam om zijn zus die hier woonachtig was ten gevolge van haar relatie met een Belg, te bezoeken. Na verstrijken van het visum is hij echter niet naar Burkina Faso teruggekeerd en er werd een aanvraag 9bis ingediend voor betrokkene. Betrokkene kreeg een tijdelijk verblijf dat uiteindelijk verlopen is op 03.04.2018. Hij is ambtshalve afgevoerd sinds 24.12.2018. Hij verbleef dus bijna 10 jaar legaal in België. Op 10.10.2022 heeft de betrokkene asiel aangevraagd in het gesloten centrum. Zijn aanvraag werd definitief geweigerd door de beslissing van RvV op 14.12.2022. In die 10 jaar werden er zeer veel PV's voor zeer uiteenlopende redenen opgesteld voor betrokkene. Intussen werd hij reeds tot driemaal toe veroordeeld als meerderjarige. Gezien de hoeveelheid PV's die in het verleden opgesteld werden en zijn persoonlijk karakter dat daaruit voortvloeit, is de kans bestaande dat het niet bij deze veroordelingen zal blijven. Zo werd hij op 06.10.2023 opnieuw veroordeeld voor diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen. Bovendien heeft hij niet langer een recht op verblijf en dus ook geen mogelijkheid een legaal inkomen te verwerven wat recidive nog meer in de hand werkt. De zus van betrokkene heeft inmiddels de Belgische nationaliteit, zij en haar echtgenoot (diegenen die betrokkene uitnodigden en na verloop van het visum de aanvraag 9bis indienden) verblijven beiden nog in België. Opdat een relatie tussen meerderjarige broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Sinds 15.09.2017 staan betrokkene en zijn zus en haar partner niet

meer officieel ingeschreven op eenzelfde adres. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt met zijn zus of diens echtgenoot. Zij kunnen contact met hem onderhouden middels (korte) bezoeken, zijn zus en haar man kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien kunnen zij hem vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij zijn herintegratie in het land waar hij zich zal vestigen. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een partner heeft/heeft gehad op het grondgebied en dat zij een wettelijke samenwoning wensten. Het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) kan vallen, is echter niet aangetoond. Uit het rijksregister blijkt dat betrokkene zijn wettelijk samenwonen met R. Y. op 19.02.2021 werd geregistreerd te Jabbeke. Op 12.08.2021 werd er een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Burger van de Unie ingediend (bijlage 19 ter) op basis van het geregistreerd partnerschap. Dit verzoek werd op 12.12.2021 geweigerd (bijlage 20) omdat betrokkene niet de nodige bewijzen had aangevoerd. Zijn bekomen attest van immatriculatie werd dan ook op 12.12.2021 gesupprimeerd en hij werd op dezelfde dag van ambtswege uit het rijksregister afgevoerd. Betrokkene blijft dan ook tot op heden in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat zijn relatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten bovendien dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op het feit dat betrokkene sinds 03.04.2018 geen recht op verblijf meer heeft. Bovendien is zijn partner op de hoogte van zijn veroordelingen aangezien ze hem in de gevangenis bezoekt. Ze moet dan ook beseffen dat het gedrag van betrokkene een verdere toekomst in België in het gedrang brengt. Hoe dan ook liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat mevrouw betrokkene niet zou kunnen volgen naar Burkina Faso om daar een gezinsleven op te bouwen of waaruit blijkt dat een gezinsleven enkel mogelijk zou zijn in België. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De omstandigheid dat hij op 9-jarige leeftijd in België aangekomen is, waardoor hij een bepaalde band heeft opgebouwd met België, is als zodanig geen bijzondere omstandigheid. Het is inherent aan een verblijf dat een aanvang kent tijdens de minderjarigheid dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Dit betekent echter niet dat er niet van hem gevraagd zou kunnen worden dat hij, gezien hij niet langer recht op verblijf heeft en daar bovenop vatbaar is de openbare orde te schaden, terug zou keren naar zijn herkomstland. Bovendien is niet gebleken dat hij geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar zijn land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. Hij kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Het contact met vrienden en kennissen in België kan onderhouden worden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij betrokkene in diens thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij hem ook vanuit België ondersteunen bij zijn herintegratie in zijn thuisland dan wel in een derde land. Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aannemelijk gemaakt. Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van zijn recht op de eerbiediging van het familie- en privéleven. Er zijn geen indicaties dat een terugkeer naar Burkina Faso een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden. Een schending van het artikel 8 en 3 EVRM is niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

(...)

Betrokkene verklaart geen ernstige medische problemen te hebben. Hij verklaart wel hooikoorts te hebben, echter is dit geen belemmering om te reizen."

Gelet op hetgeen werd uiteengezet onder punt 4.2.2., wordt *in casu* niet aangetoond dat gemachtigde een onbillijke afweging heeft gemaakt omtrent het gezins- en familieleven van de verzoeker. Het blijkt voorts niet en de verzoeker toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft die door de bestreden verwijderingsmaatregel zouden worden geraakt. De verzoeker betwist ook niet dat hij geen ernstige medische problematiek heeft die hem verhindert om te reizen. Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet volgt voorts niet dat ook het privéleven van de betrokken vreemdeling in rekening dient te worden genomen. De verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde naliet om bij het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel op zorgvuldige wijze rekening te houden met enig concreet element betreffende "het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand".

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, zoals gelezen in het licht van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, is derhalve niet aangetoond.

4.2.4. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.3. In het derde en laatste middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur samengelezen met artikel 41 van het Handvest.

4.3.1. Het derde middel wordt als volgt toegelicht:

"Tot slot dient erop gewezen te worden dat bovenstaande elementen eveneens een schending vormen van de elementen van behoorlijk bestuur,

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stipuleert in artikel 2 en 3 als volgt:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Artikel 41 Handvest grondrechten EU luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld

2 Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4 Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen. "

"Afdoende" impliceert volgens rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen "dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing" (RvV arrest nr. 186 IOS van 27 april 2017).

De administratieve overheid dient in het kader van haar materiële motiveringsplicht bij de beoordeling van de aanvraag uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens, zij dient deze correct te beoordelen en niet in onredelijkheid tot een besluit komen. Deze motivatie mag geen tegenstrijdigheden bevatten.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het respect voor het evenredigheidsbeginsel houdt in dat bij het nemen van de beslissing tot verwijdering, een concrete en individuele proportionaliteitsafweging aan de hand van de concrete omstandigheden van de zaak dient gemaakt te worden.

In de bestreden beslissing voert verwerende partij aan dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde, gelet op het feit dat doorheen de jaren "zeer veel pv's voor zeer uiteenlopende redenen werden opgesteld voor betrokkene". Het principe van onschuld, verankerd in artikel 6 EVRM, stelt immers dat niemand als schuldig mag worden beschouwd alvorens zijn schuld wettig is vastgesteld. Het opstellen van processen-verbaal is op zichzelf geen bewijs van schuld noch van een gevaar voor de openbare orde. Louter verwijzen naar een groot aantal pv's zonder context, uitkomst of beoordeling van ernst, duur en relevantie, volstaat geenszins om de proportionaliteit van een mogelijke maatregel te rechtvaardigen. Het Hof benadrukt in zijn rechtspraak herhaaldelijk dat de beoordeling van de openbare orde moet steunen op feitelijke, individuele en actuele gegevens, en niet op louter statistische of historische administratieve vermeldingen.

Daarnaast verwijst naar een drietal veroordelingen. Verzoeker betwist niet dat hij een strafverleden met zich meedraagt, hetgeen mee dient genomen te worden in de afweging gemaakt in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing beperkt verwerende partij zich echter tot een loutere opsomming van de veroordelingen, zonder rekening te houden met verschillende belangrijke nuances, zonder na te gaan of er

sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging van de fundamentele belangen van de samenleving.

Verwerende partij concludeert op weinig onderbouwde wijze dat uit deze veroordelingen kan worden afgeleid dat verzoeker een gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Deze conclusie is te kort door de bocht en doet geen recht aan verzoekers inspanningen om zijn leven in positieve banen te leiden. Hij ontkent zijn verleden niet, maar doet wel zijn uiterste best om op het juiste pad te blijven.

Bovendien genoot verzoeker in het verleden reeds van gunsten. Verzoeker werd destijds in 2021 veroordeeld tot een straf met uitstel. Hieruit blijkt duidelijk dat de rechter destijds van oordeel was dat verzoeker absoluut in de mogelijkheid was te herintegreren in de maatschappij. Bovendien dateert zijn laatste veroordeling van oktober 2023, bijna twee jaar geleden.

Verwerende partij beslist om verzoeker over te brengen naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas, zonder hem de mogelijkheid te geven om zich te herintegreren in de samenleving, getuigt van een onevenredige benadering die zijn kansen op rehabilitatie ernstig ondermijnt. Hoewel zijn eerdere veroordelingen voortvloeien uit laakbaar gedrag, heeft verzoeker zat verzoeker zijn straf uit en had hij strafeinde op 15 maart 2026. Verzoeker kwam reeds in maart 2025 in aanmerking voor voorwaardelijke invrijheidsstelling en had reeds de nodige stappen gezet om zijn verblijfssituatie te regulariseren. Verzoekers kans om te tonen dat hij geleerd heeft van zijn fouten wordt hem compleet ontnomen. Dit terwijl het uitgangspunt in een rechtsstaat is dat, na het volbrengen van de straf, de betrokken persoon de kans moet krijgen om terug te keren in de samenleving en te tonen dat hij zijn leven kan beteren. Verzoeker gedwongen laten terugkeren naar zijn herkomstland treedt dit beginsel totaal met de voeten.

De overbrenging naar het Illegalencentrum voorkomt echter dat verzoeker zijn gedrag in een vrije omgeving kan bewijzen en een positieve verandering kan laten zien. Dit druist in tegen de principes van re-integratie en rehabilitatie, die niet alleen een fundamenteel recht zijn, maar ook van essentieel belang zijn voor de samenleving als geheel.

Deze beslissing houdt geen rekening met het feit dat een persoon pas echt kan laten zien dat hij veranderd is wanneer hij de gelegenheid krijgt om deel te nemen aan het maatschappelijke leven, Rehabilitatie en gedragsverandering kunnen niet effectief worden beoordeeld binnen de muren van een detentiecentrum. Het is in de vrije samenleving, waar verzoeker opnieuw zou kunnen bijdragen, dat zón daadwerkelijke gedragsverandering pas zichtbaar zou kunnen worden.

De benadering van verweerster om verzoeker uitsluitend te beoordelen op basis van zijn eerdere veroordelingen, zonder enige ruimte te bieden voor zijn persoonlijke ontwikkeling en gedragsverandering, is fundamenteel onevenwichtig. Wanneer iemand zijn straf heeft uitgezeten, moet er ruimte zijn om te laten zien dat hij is veranderd en dat hij heeft geleerd van zijn fouten. Als verwerende partij iemand blijft beoordelen op basis van zijn verleden zonder te erkennen dat mensen in staat zijn tot groei en verbetering, ontnemt dit hen de kans om hun huidige karakter en intenties aan te tonen.

Verzoeker is niet meer dezelfde man als dat hij was ten tijde van zijn veroordelingen. Door de beslissing van verwerende partij wordt hij afgerekend op basis van wie hij was, niet op basis van wie hij nu is.

Het is dan ook te simplistisch en onvoldoende genuanceerd om verzoekers houding en intenties uitsluitend op basis van een strafregister vast te stellen. Een dergelijk eenzijdig perspectief kan niet leiden tot een rechtvaardige en evenwichtige beoordeling van zijn huidige situatie en risico voor de samenleving.

De huidige situatie van verzoeker wordt niet in rekening genomen door verweerster.

Verzoeker was al geruime tijd aan de slag gegaan om zijn verblijfssituatie te regulariseren. Bovendien verwijst verwerende partij naar een inreisverbod van 8 jaar, dat aan verzoeker werd betekend op 6 oktober 2022. Verzoeker heeft evenwel elke intentie een opheffing hiervan te vragen, gelet op zijn familiale situatie. Bovendien heeft verzoeker doorheen de jaren steeds de nodige stappen ondernomen om zijn verblijfssituatie te regulariseren waardoor de vrees dat hij zou onderduiken manifest ongegrond is. Op heden is er nog een verzoek 9bis hangende.

De bestreden beslissing schendt hierdoor zowel de materiële motiveringsplicht als het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwerende partij stelt ten onrechte dat een repatriëring van betrokkene naar zijn land van herkomst geen breuk betekent van de familiale relaties. Men stelt dat betrokkene contact kan onderhouden met zijn zus en haar gezin door middel van moderne communicatiemiddelen en dat zij hem kunnen komen bezoeken. Bovendien bouwde verzoeker in België ook een sociaal leven uit.

Verwerende partij vervalft hier evenwel in een loutere standaardformulering en laat na een individuele proportionaliteitsafweging te maken die steunt op alle gegevens van het dossier. Immers heeft zij geen aandacht voor het feit dat contact via communicatiemiddelen in de verste verte niet kan vergeleken worden met persoonlijk contact.

Communicatietechnologieën kunnen niet als alternatief worden aangeduid. Uitvoering van de bestreden beslissing zou betekenen dat de onontbeerlijke steun van zijn naasten wegvalt en dat verzoeker dient terug te keren naar een land waar hij op geen enkel netwerk kan terugvallen. Het geheel van de feitelijke elementen toont namelijk de duurzame lokale verankering in de Belgische samenleving van verzoeker aan. Verzoeker vestigde hier het centrum van zijn belangen. Gezien al het bovenstaande is er zeker sprake van een beschermenswaardig familie- en gezinsleven. Dit gegeven zou op zijn minst zwaar moeten doorwegen in de beoordeling door verwerende partij.

Minstens dient te worden gesteld dat verzoeker hier een familiaal en een privéleven leidt, eveneens een recht dat voortspruit uit Art 8 EVRM en waarbij bij de belangenafweging dient te worden rekening gehouden. Het staat onmiskenbaar vast dat verzoeker een te respecteren privéleven heeft, vermits hij nauwe banden van afhankelijkheid onderhoudt met zijn partner en ooms én hij hier zijn sociaal leven heeft uitgebouwd. De terugzending van verzoeker leidt tot het verlies van zijn volledige netwerk van steunfiguren en ondersteunende contacten, wat betekent dat hij verstoken raakt van alle sociale en emotionele ondersteuning waarop hij momenteel steunt.

Verwerende partij gaat echter compleet voorbij aan de familiale situatie van verzoeker op heden.

Al deze elementen dienen in overweging te worden genomen bij een beslissing die impact heeft op verzoeker, kijkend naar het recht op familie- en gezinsleven uit artikel 8 EVRM en naar artikel 2 en 3 EVRM. Verzoeker meent dan ook dat niet alle relevante feiten en omstandigheden eigen aan de zaak door verwerende partij in acht werden genomen. Minstens slaagt verwerende partij er niet in om alle relevante feiten en omstandigheden op een kennelijk redelijke wijze in overweging te nemen. Ondanks dat verweerder op moment van de bestreden beslissing over deze informatie beschikte, werd hier geen rekening mee gehouden, minstens werd hieromtrent niet op zorgvuldige wijze gemotiveerd.

De bestreden beslissing schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verweerder dient bij het nemen van haar beslissing als openbare dienst niet alleen alle relevante feiten correct en volledig vast te stellen, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte te doen stellen en hiermee moet de verweerder rekening houden. Verweerder meent in zijn beslissing dat er volgens hen niets voor ligt waaruit zou moeten blijken dat er sprake zou zijn van een uitzonderlijke afhankelijkheidsrelatie met één, meerdere en/ of zelfs alle van haar familieleden, waardoor een eventuele schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot één van deze familieleden dan ook niet aannemelijk werd gemaakt. Er dient evenwel op gewezen dat verzoeker op 9 jarige leeftijd via een gezinshereniging met zijn zus naar België is gekomen. Zijn zus heeft hem ten volle opgenomen in haar gezin waar hij is opgegroeid. Hij kon en kan in België steeds rekenen op zijn netwerk van familie die hem in elke mogelijke zin ondersteunen: hij groeide bij hem op, ze gaven hem onderdak, financiële steun, emotionele steun... Zonder hen, kan verzoeker niet overleven. Zijn zus is als het ware een moederfiguur voor verzoeker. Na zijn vrijlating, kan hij opnieuw bij zijn familie in Lokeren terecht om bij hen te wonen. De dermate band van afhankelijkheid heeft zich bovendien steeds voortgezet tijdens de detentie van verzoeker. Deze ondersteuning werd verdergezet gedurende de detentie van verzoeker. Zijn familie bleef hem emotioneel en financieel ondersteunen en minstens wekelijks bezoeken. Ter staving voegt verzoeker een kopie van zijn bezoekerslijst.

Het is echter evident dat deze dermate band van afhankelijkheid geenszins kan worden verdergezet wanneer de bestreden beslissing ten uitvoer wordt gelegd. Het is volstrekt onduidelijk op welke wijze verzoeker geacht zou kunnen worden om via moderne communicatiemiddelen dit betekenisvol contact met zijn zus en familie te onderhouden, Het betreft een loutere standaardmotivering waarvan in casu allerminst toepassing kan worden gemaakt. Zodat verwerende partij op dit punt dan ook niet zorgvuldig is geweest, minstens mag van een overheid die de beginselen van behoorlijk bestuur dient te hanteren, mag worden verwacht dat ze motiveert op welke wijze ze betekenisvolle communicatie via moderne communicatietechnologie acht.

Er kan op heden niet gesteld worden dat verwerende partij gepast gewicht heeft gegeven aan dit gegeven.

Verweester heeft in haar besluitvorming de ernst en de mogelijke levensbedreigende gevolgen van de uitzetting van verzoeker volledig onderschat en onvoldoende onderzocht. Verwerende partij maakt op geen enkel moment melding van de huidige leefomstandigheden in Burkina Faso, dit terwijl het alomgekend is dat er aldaar een crisissituatie heerst. Door slechts een summiere paragraaf te wijden aan de beoordeling van een mogelijk risico op schending van artikel 2 en 3 EVRM, handelt zij in strijd met de fundamentele verplichtingen van zorgvuldigheid en grondig onderzoek die haar als overheid toekomen.

Het feit dat verweerster zich baseert op een summiere paragraaf zonder daadwerkelijke analyse van de complexiteit van de situatie van verzoeker, wijst op een gebrek aan de noodzakelijke zorgvuldigheid.

Verwerende partij houdt in haar beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering bovendien geen rekening met het feit dat verzoeker op heden niet kan gerepatrieerd worden naar Burkina Faso, daar hij niet over een "laissez-passer" beschikt. Burkina Faso wenst hem op heden dan ook geen toegang te verlenen tot hun grondgebied. Gelet op de (humanitaire)crisisituatie die aldaar heerst, is het weinig waarschijnlijk dat zij een laissez-passer zullen uitreiken. Op korte termijn zal verzoeker dan ook niet gerepatrieerd kunnen worden, en zal hij bij uitvoering van de bestreden beslissing een lange tijd in het Illegalencentrum dienen te verblijven. Verwerende partij houdt hier evenwel geenszins rekening mee in haar beslissing. Het is evenwel compleet onredelijk om verzoeker vast te houden in het Illegalencentrum.

De verwerende partij is bijgevolg op onzorgvuldige wijze tot haar beslissing gekomen, Verweerder hield onvoldoende rekening met bovenstaande elementen en ging louter uit van een standaardmotivering.

Verweerder nam bijgevolg niet alle elementen van het dossier mee in haar overwegingen en schond hierdoor het zorgvuldigheidsprincipe, noch maakte ze een concrete en individuele proportionaliteitsafweging aan de hand van de concrete omstandigheden van de zaak.

De motivering voor deze beslissingen is gebrekkig en voldoet niet aan de hierboven omschreven criteria. De verwerende partij is op onzorgvuldige wijze tot haar beslissing gekomen. In ieder geval dient te worden aangestipt dat de beginselen van behoorlijk bestuur eveneens vervat zitten in artikel 41 Handvest van de grondrechten van de Europese unie van welke de in casu toepasbaarheid en bijbehorende schending reeds hierboven werden toegelicht.

Het middel is ernstig."

4.3.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers kritiek ten dele gericht is tegen de beslissing tot vasthouding die in de bestreden akte vervat zit. Het gaat om het volgende betoog:

"Verwerende partij beslist om verzoeker over te brengen naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas, zonder hem de mogelijkheid te geven om zich te herintegreren in de samenleving, getuigt van een onevenredige benadering die zijn kansen op rehabilitatie ernstig ondermijnt. Hoewel zijn eerdere veroordelingen voortvloeien uit laakbaar gedrag, heeft verzoeker zat verzoeker zijn straf uit en had hij strafeinde op 15 maart 2026. Verzoeker kwam reeds in maart 2025 in aanmerking voor voorwaardelijke invrijheidsstelling en had reeds de nodige stappen gezet om zijn verblijfssituatie te regulariseren. Verzoekers kans om te tonen dat hij geleerd heeft van zijn fouten wordt hem compleet ontnomen. Dit terwijl het uitgangspunt in een rechtsstaat is dat, na het volbrengen van de straf, de betrokken persoon de kans moet krijgen om terug te keren in de samenleving en te tonen dat hij zijn leven kan beteren. Verzoeker gedwongen laten terugkeren naar zijn herkomstland treedt dit beginsel totaal met de voeten.

Oe overbrenging naar het Illegalencentrum voorkomt echter dat verzoeker zijn gedrag in een vrije omgeving kan bewijzen en een positieve verandering kan laten zien. Dit druist in tegen de principes van re-integratie en rehabilitatie, die niet alleen een fundamenteel recht zijn, maar ook van essentieel belang zijn voor de samenleving als geheel.

Deze beslissing houdt geen rekening met het feit dat een persoon pas echt kan laten zien dat hij veranderd is wanneer hij de gelegenheid krijgt om deel te nemen aan het maatschappelijke leven, Rehabilitatie en gedragsverandering kunnen niet effectief worden beoordeeld binnen de muren van een detentiecentrum. Het is in de vrije samenleving, waar verzoeker opnieuw zou kunnen bijdragen, dat zon daadwerkelijke gedragsverandering pas zichtbaar zou kunnen worden.

(...)

Verwerende partij houdt in haar beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering bovendien geen rekening met het feit dat verzoeker op heden niet kan gerepatrieerd worden naar Burkina Faso, daar hij niet over een "laissez-passer" beschikt. Burkina Faso wenst hem op heden dan ook geen toegang te verlenen tot hun grondgebied. Gelet op de (humanitaire)crisisituatie die aldaar heerst, is het weinig waarschijnlijk dat zij een laissez-passer zullen uitreiken. Op korte termijn zal verzoeker dan ook niet gerepatrieerd kunnen worden, en zal hij bij uitvoering van de bestreden beslissing een lange tijd in het Illegalencentrum dienen te verblijven. Verwerende partij houdt hier evenwel geenszins rekening mee in haar beslissing. Het is evenwel compleet onredelijk om verzoeker vast te houden in het Illegalencentrum."

Vermits de Raad geen rechtsmacht heeft om de wettigheid van de beslissing tot vasthouding te beoordelen, is het middel op dit punt niet-ontvankelijk.

4.3.3. In het betoog ter ondersteuning van het derde middel is een theoretische uiteenzetting opgenomen omtrent de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). In de aanhef van het enig middel wordt echter geen gewag gemaakt van een schending van deze bepalingen. Bovendien beperkt de verzoeker zich tot een loutere rechtstheoretische toelichting omtrent de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en verzuimt hij om concreet toe te lichten hoe deze bepalingen door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden.

Het derde middel is ook op dit punt niet-ontvankelijk.

4.3.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475; RvS 24 mei 2023, nr. 256.585).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoeker betoogt in eerste instantie dat de verweerder zijn huidige situatie niet in rekening heeft genomen door hem uitsluitend te beoordelen op basis van zijn eerdere veroordelingen zonder ruimte te laten voor zijn persoonlijke ontwikkeling en gedragsverandering. De verzoeker meent tevens dat er niet louter verwezen kan worden naar een groot aantal PV's zonder context, uitkomst of beoordeling van de ernst, duur en relevantie. Hij verwijst hieromtrent naar het vermoeden van onschuld verankerd in artikel 6 van het EVRM.

De Raad wijst er in dit verband op dat de verweerder - in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt - niet louter verwijst naar de PV's en/of naar de veroordelingen die de verzoeker heeft opgelopen. Er wordt in de bestreden akte immers op duidelijke wijze gewezen op verzoekers gedragingen en de ernst van de feiten waaruit een gevaar voor de openbare orde naar voor komt:

“In het vonnis van 06.10.2023 lezen we het volgende : ‘Feiten van diefstal met geweld, bij nacht en door twee of meer personen, getuigen van een absoluut gebrek aan respect voor andermans eigendom en voor de fysieke integriteit van de argeloze burgers die er het slachtoffer van worden. Ook de psychische en sociale impact van dergelijke feiten, waarbij geweld wordt gebruikt, met verwondingen tot gevolg, op de doorsnee burger mag geenszins worden onderschat. Dit geldt des te meer, zoals in het geval van de door de beklagden gepleegde feiten, jongeren worden geviseerd, gelet op de bijzondere kwetsbaarheid van deze jongeren bij nacht. Bij de huidige feiten valt de rauwe deïstheid op waarmee werd tewerk gegaan. Het slachtoffer werd naar de grond gewerkt, bestolen en meermaals geslagen, met verwondingen tot gevolg.’ Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

(...)

In die 10 jaar werden er zeer veel PV's voor zeer uiteenlopende redenen opgesteld voor betrokkene. Intussen werd hij reeds tot driemaal toe veroordeeld als meerderjarige. Gezien de hoeveelheid PV's die in het verleden

opgesteld werden en zijn persoonlijk karakter dat daaruit voortvloeit, is de kans bestaande dat het niet bij deze veroordelingen zal blijven. Zo werd hij op 06.10.2023 opnieuw veroordeeld voor diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen. Bovendien heeft hij niet langer een recht op verblijf en dus ook geen mogelijkheid een legaal inkomen te verwerven wat recidive nog meer in de hand werkt.”

De loutere en niet concreet toegelichte beweringen omtrent verzoekers “*persoonlijke ontwikkeling en gedragsverandering*” en de bijzonder vage en niet op de persoon van de verzoeker toegespitste bedenking dat “*iemand (die) zijn straf heeft uitgezeten*” de ruimte moet krijgen “*om te laten zien dat hij is veranderd en dat hij heeft geleerd van zijn fouten*” en dat de verweerder door te ontkennen “*dat mensen in staat zijn tot groei en verbetering (...) hen de kans om hun huidige karakter en intenties aan te tonen (ontneemt)*”, tonen niet aan dat er in de bestreden akte ten onrechte wordt gewezen op een actueel gevaar voor de openbare orde. Zo blijken ook de gunsten die de verzoeker eerder werden verleend in de strafuitvoering en strafbepaling niet te hebben belet dat de verzoeker overging tot het plegen van nieuwe en ernstige misdrijven.

Wat de PV's betreft, merkt de Raad nog op dat de verweerder op geen enkele wijze heeft gesteld dat de verzoeker schuldig is aan de erin vermelde feiten, maar wel dat de kans bestaat dat het niet bij de in de bestreden akte opgesomde veroordelingen blijft, gelet op de hoeveelheid PV's die er in het verleden - los van de drie veroordelingen - nog lastens de verzoeker werden opgesteld. Het is in dit kader niet onredelijk om een groot aantal processen-verbaal mede in rekening te nemen bij de beoordeling van het risico op recidive. Het vermoeden van onschuld, waarnaar de verzoeker verwijst, staat er trouwens niet aan in de weg dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot vaststellingen die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf .RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Waar de verzoeker stelt dat zijn laatste veroordeling van twee jaar geleden dateert, merkt de Raad op dat zulks nog niet aantoont dat de verweerder ten onrechte vaststelt dat de verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Uit de motieven van de bestreden akte blijkt wel degelijk dat de verweerder bij deze beoordeling een uitgebreide analyse heeft gemaakt van verzoekers concrete situatie en rekening heeft gehouden met de voorhanden zijnde elementen, minstens maakt de verzoeker niet aannemelijk, zoals ook zal blijken uit wat volgt, met welke relevante elementen – die een ander licht konden werpen op die beoordeling – de verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De verzoeker toont derhalve niet aan dat de verweerder op onzorgvuldige of onredelijke wijze toepassing heeft gemaakt van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet nu hij door zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden.

Bovendien verliest de verzoeker uit het oog dat de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten mede wordt gesteund door de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet (omdat de verzoeker zonder de nodige verblijfsdocumenten in het Rijk verblijft) en door de toepassing van artikel 7, eerste lid, 12°, van de Vreemdelingenwet (omdat de verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort, noch opgeheven is). De verzoeker betwist deze vaststellingen niet. Integendeel, door te stellen dat hij bezig is om zijn verblijfssituatie te “*regulariseren*” middels een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en door te stellen dat hij de intentie heeft om de opheffing van het inreisverbod te vragen, bevestigt de verzoeker in wezen dat op goede gronden toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° en 12°, van de Vreemdelingenwet. Aangezien artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet op duidelijke wijze oplegt dat in de gevallen voorzien in 1° en 12° een bevel afgegeven “*moet*” worden, blijft de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten *in casu* hoe dan ook overeind.

In de mate dat de verzoeker nog stelt dat er manifest geen risico op onderduiken is omdat hij doorheen de jaren heen steeds de nodig stappen heeft ondernomen om zijn verblijfssituatie te regulariseren, merkt de Raad op dat het risico op onderduiken in de bestreden akte als volgt wordt verantwoord:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene is illegaal op het grondgebied gebleven, eerst na het verlopen van zijn toeristenvisum (aangezien zijn jonge leeftijd toen kan hem dat wellicht niet persoonlijk kwalijk genomen worden) en nadien nadat zijn tijdelijk verblijf afgelopen was, bovendien werd het ene na het andere PV voor hem opgesteld door de politie.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 13.08.2020.

De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 06.10.2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is."

Met de loutere stelling dat hij zijn verblijfssituatie door de jaren heen heeft trachten te regulariseren, weerlegt de verzoeker deze vaststellingen op geen enkele wijze. Zo betwist de verzoeker op zich niet dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 13 augustus 2020 en evenmin aan het inreisverbod van acht jaar dat hem werd ter kennis gebracht op 6 oktober 2022. De thans uitgedrukte loutere intentie om een opheffing van het inreisverbod te vragen, doet geen afbreuk aan de actuele geldigheid van het opgelegde inreisverbod. Bovendien kan een dergelijke vraag tot opheffing krachtens artikel 74/12, §1, van de Vreemdelingenwet in de regel enkel vanuit het buitenland worden ingediend. De verzoeker toont met zijn loutere beweringen en aannames niet aan dat de verweerder, op grond van de in de bestreden akte opgenomen vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit zou zijn gekomen dat er *in casu* een risico op onderduiken is derwijze dat hij hem geen termijn wordt toegestaan om het grondgebied vrijwillig te verlaten.

4.3.5. De verzoeker herneemt tenslotte de reeds in het eerste en tweede middel opgenomen kritiek omtrent de door artikelen 2, 3 en 8 van het EVRM geboden bescherming en stelt dat de verweerder hieromtrent geen zorgvuldig onderzoek en geen correcte en individuele proportionaliteitsafweging heeft doorgevoerd.

4.3.5.1. Wat de door de artikelen 2 en 3 van het EVRM geboden bescherming betreft, beperkt de verzoeker zich tot de vage kritiek dat de verweerder de ernst en de mogelijke levensbedreigende gevolgen van de uitzetting onvoldoende heeft onderzocht, dat er geen melding wordt gemaakt van de huidige levensomstandigheden in Burkina Faso terwijl het alomgekend is dat er aldaar een crisissituatie heerst en dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden door slechts een summiere paragraaf te wijden aan de beoordeling van een mogelijke schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

De verzoeker verliest echter uit het oog dat het in de eerste plaats aan hem toekwam om elementen aan te brengen waaruit er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling of aan opzettelijke levensberoving. De verzoeker heeft hiertoe, zoals hierna wordt uiteengezet, genoegzaam de kans gehad.

Zo wordt uitdrukkelijk verwezen naar de beslissingen die reeds eerder werden genomen in het kader van de door de verzoeker ingediende verzoeken om internationale bescherming. Daarnaast wordt tevens het volgende vastgesteld:

"In de vragenlijst hoorrecht en tijdens het gesprek met een terugkeerbegeleider op 30.10.2024 en op 23.07.2025 heeft de betrokkene verklaard al sinds 17 jaar in België te zijn en spreekt de taal niet van zijn geboorteland. Hij weet niet hoe hij zich daar moet gedragen. Betrokkene heeft geen vrees voor zijn leven, vervolging of onmenselijke behandeling in land van oorsprong. Hij verklaart niet terug te willen keren omdat hij reeds in België is sinds hij 9 jaar is. Zijn zus en broer wonen beiden te België. Betrokkene verklaart geen ernstige medische problemen te hebben. Hij verklaart wel hooikoorts te hebben, echter is dit geen belemmering om te reizen. Uit het administratief dossier van betrokkene en zijn verklaringen kan geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden. Een schending van het artikel 3 EVRM is niet aannemelijk gemaakt."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoeker, in de gevangenis van Gent, meerdere malen werd gehoord. Hij werd er hierbij telkens op gewezen dat de diensten van de verweerder jegens hem overwegen om hem, bij strafeinde, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven en dat hij te dien einde administratiefrechtelijk zou weerhouden worden nu hij reeds onder inreisverbod staat. Hoewel de verzoeker meerdere malen de kans kreeg om zijn bezwaren tegen een terugkeer naar zijn land van herkomst toe te lichten en dit specifiek in het licht van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming, maakte de verzoeker noch op 30 oktober 2024, noch op 23 juli 2025 melding van enig risico om bij uitzetting naar Burkina Faso te worden onderworpen aan opzettelijke levensberoving, folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Bovendien werden de door de verzoeker ingediende beschermingsverzoeken reeds definitief afgewezen. De Raad heeft zich in dit kader, in zijn arrest nr. 281 790 van 14 december 2022, reeds als volgt uitgesproken:

“Inzake verzoekers kritiek op de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie merkt de Raad op dat de bestreden beslissing zich tevens kon steunen op een persbericht “Burkina Faso’s coup and political situation: All you need to know” van 5 oktober 2022 van Al Jazeera (Landeninformatie, stuk 6, nr. 13). Daarin wordt wel degelijk de informatie teruggevonden die verzoeker thans in het verzoekschrift opneemt met betrekking tot de staatsgreep op 30 september 2022. In de nota met opmerkingen licht de commissaris-generaal, met verwijzing naar COI Focus “Burkina Faso. Situation Sécuritaire” van Cedoca van 6 oktober 2022, toe dat de veiligheidssituatie in Burkina Faso nog niet stabiel is, doch ook dat de aard van het geweld, en de schaal van het geweld, regionaal erg verschillend zijn. Zo dient vooreerst vastgesteld te worden dat de regio die het meest door geweld wordt nog steeds die van de Sahel is, waar sinds 2015 jihadistische groeperingen actief zijn, waarvan de twee belangrijkste groeperingen sinds eind 2019 in een strijd verwickeld zijn om de controle over de drie grensgebieden. Hoewel in het begin van het conflict vooral overheidsfunctionarissen of onderwijswerkers het doelwit waren van de gewapende islamisten, was er tijdens de eerste helft van 2022 sprake van een toename van aanvallen op burgers. De terroristische dreiging, die aanvankelijk beperkt was tot de noordelijke regio van de Sahel, heeft zich geleidelijk uitgebreid naar andere regio’s, met name in het oosten. De meest door het geweld getroffen regio’s zijn de Sahel, het Centrum-Noord en het Oosten. Sinds 2021 heeft het conflict zich uitgebreid naar het zuiden en westen van het land, met name de regio’s Cascades en Zuid-West. De hoofdstad Ouagadougou werd in 2016, 2017 en 2018 getroffen door drie grote aanslagen, maar sindsdien hebben er, net zoals dat het geval is in de andere grote steden van het land, geen aanslagen meer plaatsgevonden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de burgers in de hoofdstad en in de andere grote steden van het land op het gebied van veiligheid relatief weinig last hebben van het geweld en de gewapende conflicten in andere regio’s van Burkina Faso. Op 30 september 2022 vond in Burkina Faso opnieuw een staatsgreep plaats. Legereenheden kwamen in opstand tegen luitenant-kolonel Paul-Henri Sandaogo Damiba. Na bemiddeling door traditionele en religieuze leiders stemde hij op 2 oktober 2022 uiteindelijk in met zijn aftreden en ging hij in ballingschap in Togo. Ibrahim Traoré, een 34-jarige kapitein, werd op 5 oktober 2022 officieel tot president benoemd. Uit de beschikbare informatie blijkt dat, hoewel Ouagadougou het toneel was van protesten en demonstraties in het kader van de staatsgreep van 30 september 2022, de Burkinese hoofdstad nog steeds onder controle is en dat de veiligheidssituatie er relatief stabiel is. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Burkina Faso een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.”

De verzoeker brengt thans geen enkel begin van bewijs naar voor waaruit zou kunnen blijken dat de veiligheids- en/of humanitaire situatie in Burkina Faso dermate in de slechte zin is gewijzigd, derwijze dat hij bij terugkeer thans een reëel risico loopt op aan een reëel risico op onmenselijke behandeling.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

In casu heeft de verzoeker ten aanzien van de verweerder echter niet aangegeven dat hij bij terugkeer dreigt te worden onderworpen aan een door de artikelen 2 en 3 van het EVRM verboden behandeling. Ook in het kader van het voorliggende verzoekschrift brengt de verzoeker geen enkel begin van bewijs van dergelijk risico aan. Hij beperkt zich in tegendeel tot vage beweringen, die op geen enkele wijze worden gestaafd.

De verzoeker toont dan ook niet aan dat de verweerder tekort geschoten is in de beoordeling van de risico’s bij verwijdering naar Burkina Faso in het licht van de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

4.3.5.2. Wat de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming betreft, herhaalt de Raad (zie *supra*, punt 4.2), dat de verweerder zich geenszins heeft beperkt tot een loutere standaardmotivering. Terzake wordt in de bestreden akte als volgt gemotiveerd:

“In de vragenlijst hoorrecht en tijdens het gesprek met een terugkeerbegeleider op 30.10.2024 en op 23.07.2025 heeft de betrokkene verklaard een zus (die hij zelf omschrijft als zijn moederfiguur) en een broer te hebben in België. Betrokkene wordt gevraagd of hij nog een relatie heeft in België. Hij antwoordt dat het ingewikkeld is en wil er verder niets over kwijt.

Verder verklaart hij al sinds 17 jaar in België te zijn en spreekt de taal niet van zijn geboorteland. Hij weet niet hoe hij zich daar moet gedragen. Betrokkene heeft geen vrees voor zijn leven, vervolging of onmenselijke behandeling in land van oorsprong. Hij verklaart niet terug te willen keren omdat hij reeds in België is sinds hij 9 jaar is. Zijn zus en broer wonen beiden te België. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij als 9-jarige met een toeristenvisum op 23.07.2008 naar België kwam om zijn zus die hier woonachtig was ten gevolge van haar relatie met een Belg, te bezoeken. Na verstrijken van het visum is hij echter niet naar Burkina Faso teruggekeerd en er werd een aanvraag 9bis ingediend voor betrokkene. Betrokkene kreeg een tijdelijk verblijf dat uiteindelijk verlopen is op 03.04.2018. Hij is ambtshalve afgevoerd sinds 24.12.2018. Hij verbleef dus bijna 10 jaar legaal in België. Op 10.10.2022 heeft de betrokkene asiel aangevraagd in het gesloten centrum. Zijn aanvraag werd definitief geweigerd door de beslissing van RVV op 14.12.2022. In die 10 jaar werden er zeer veel PV's voor zeer uiteenlopende redenen opgesteld voor betrokkene. Intussen werd hij reeds tot driemaal toe veroordeeld als meerderjarige. Gezien de hoeveelheid PV's die in het verleden opgesteld werden en zijn persoonlijk karakter dat daaruit voortvloeit, is de kans bestaande dat het niet bij deze veroordelingen zal blijven. Zo werd hij op 06.10.2023 opnieuw veroordeeld voor diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen. Bovendien heeft hij niet langer een recht op verblijf en dus ook geen mogelijkheid een legaal inkomen te verwerven wat recidive nog meer in de hand werkt. De zus van betrokkene heeft inmiddels de Belgische nationaliteit, zij en haar echtgenoot (diegenen die betrokkene uitnodigden en na verloop van het visum de aanvraag 9bis indienden) verblijven beiden nog in België. Opdat een relatie tussen meerderjarige broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Sinds 15.09.2017 staan betrokkene en zijn zus en haar partner niet meer officieel ingeschreven op eenzelfde adres. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt met zijn zus of diens echtgenoot. Zij kunnen contact met hem onderhouden middels (korte) bezoeken, zijn zus en haar man kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien kunnen zij hem vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij zijn herintegratie in het land waar hij zich zal vestigen. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een partner heeft/heeft gehad op het grondgebied en dat zij een wettelijke samenwoning wensten. Het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) kan vallen, is echter niet aangetoond. Uit het rijksregister blijkt dat betrokkene zijn wettelijk samenwonen met R. Y. op 19.02.2021 werd geregistreerd te Jabbeke. Op 12.08.2021 werd er een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Burger van de Unie ingediend (bijlage 19 ter) op basis van het geregistreerd partnerschap. Dit verzoek werd op 12.12.2021 geweigerd (bijlage 20) omdat betrokkene niet de nodige bewijzen had aangevoerd. Zijn bekomen attest van immatriculatie werd dan ook op 12.12.2021 gesupprimeerd en hij werd op dezelfde dag van ambtswege uit het rijksregister afgevoerd. Betrokkene blijft dan ook tot op heden in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat zijn relatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten bovendien dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op het feit dat betrokkene sinds 03.04.2018 geen recht op verblijf meer heeft. Bovendien is zijn partner op de hoogte van zijn veroordelingen aangezien ze hem in de gevangenis bezoekt. Ze moet dan ook beseffen dat het gedrag van betrokkene een verdere toekomst in België in het gedrang brengt. Hoe dan ook liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat mevrouw betrokkene niet zou kunnen volgen naar Burkina Faso om daar een gezinsleven op te bouwen of waaruit blijkt dat een gezinsleven enkel mogelijk zou zijn in België. Het louter feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De omstandigheid dat hij op 9-jarige leeftijd in België aangekomen is, waardoor hij een bepaalde band heeft opgebouwd met België, is als zodanig geen bijzondere omstandigheid. Het is inherent aan een verblijf dat een aanvang kent tijdens de minderjarigheid dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Dit betekent echter niet dat er niet van hem gevraagd zou kunnen worden dat hij, gezien hij niet langer recht op verblijf heeft en daar bovenop vatbaar is de openbare orde te schaden, terug zou keren naar zijn herkomstland. Bovendien is niet gebleken dat hij geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar zijn land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. Hij kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Het contact met vrienden en kennissen in België kan onderhouden worden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij betrokkene in diens thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij hem ook vanuit België ondersteunen bij zijn herintegratie in zijn thuisland dan wel in een derde land. Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aannemelijk gemaakt. Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van zijn recht op de eerbiediging van het familie- en privéleven. (...) Een schending van het artikel 8 (...) is niet aannemelijk gemaakt."

De verzoeker dwaalt derhalve waar hij stelt dat de verweerder compleet voorbij gaat aan zijn familiale situatie. Verzoekers banden met zijn zus en partner worden wel degelijk in rekening genomen en zij worden in een concrete belangenafweging afgezet ten opzichte van het belang van de Belgische staat bij de immigratiecontrole en bij de bescherming van de openbare orde. Voorts blijkt niet dat de verzoeker ooit melding heeft gemaakt van in België verblijvende ooms. Bij de uiteenzetting van het tweede middel geeft de verzoeker ook aan dat hij celibatair is. Met de vage verwijzing naar zijn ooms en partner, toont de verzoeker derhalve geen onzorgvuldige besluitvorming aan.

Door enkel opnieuw in vage termen te verwijzen naar de banden die de verzoeker sinds zijn 9de in België heeft opgebouwd met zijn zus en haar gezin, en met de verwijzing naar de bezoekerslijst waaruit blijkt dat zijn zus hem regelmatig bezoekt in de gevangenis, toont de verzoeker de onredelijkheid of de onzorgvuldigheid van de voormelde beoordeling evenmin aan.

De Raad herhaalt dat de door de verweerder gemaakte beoordeling strookt met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

De verzoeker toont thans niet concreet aan dat hij met zijn zus banden onderhoudt die de gebruikelijke affectieve banden overstijgen in die mate dat er sprake is van een bijzondere band van afhankelijkheid. Integendeel, de verzoeker beweert dat hij sinds zijn komst naar België is opgegroeid in het gezin van zijn zus, doch dit wordt tegengesproken door de stukken van het administratief dossier. Zo blijkt de verzoeker te hebben samengewoond met zijn ex-partner Y.R., met wie hij een verklaring van wettelijke samenwoning had afgesloten en in functie waarvan hij op 12 augustus 2021 een aanvraag gezinshereniging indiende (bijlage 19ter). Ook blijkt de verzoeker op 23 maart 2018 bij de diensten van de stad Lokeren een aangifte te hebben gedaan van adreswijziging naar het adres van zijn zus (B.B.I.) en schoonbroer, doch zij weigerden dat hij er zou worden ingeschreven. De verzoeker maakte voorts, in de periode 2015 - 2017 (als minderjarige), het voorwerp uit van een heel aantal PV's inzake de jeugdbescherming wegens verdwijning/ontvluchting. In het correctioneel vonnis van 6 oktober 2023 wordt bovendien vastgesteld dat de verzoeker een straatjongen is, die in het illegalencentrum te Antwerpen verblijft en die tussen zijn 17^e en 18^e in een gesloten jeugdinstelling heeft gezeten. Ook het bijgevoegde attest van gezinssamenstelling maakt geen melding van de verzoeker. De enkele foto's uit 2013, uit het eerste jaar dat de verzoeker in België was, de drie foto's van 10 juni 2024 en de twee foto's (op straat getrokken) van 10 mei 2024, tonen evenmin een bijzondere band van afhankelijkheid aan tussen de verzoeker en zijn zus (en haar gezin). Ook het gegeven dat zijn zus de verzoeker regelmatig opzoekt in de gevangenis sinds hij er op 21 september 2024 werd opgesloten, en het gegeven dat zijn zus in het verleden soms geld overmaakte aan de verzoeker (waarbij de verzoeker echter dit geld ook regelmatig terugstortte aan zijn zus), tonen dit niet aan.

Met de verdere loutere beweringen van de verzoeker, die zelf van oordeel is dat de familiale banden met zijn zus (en haar gezin) onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM vallen, en door enkel de bezoekerslijst bij te brengen waaruit blijkt dat hij in de gevangenis bezoek krijgt van zijn zus, toont de verzoeker geen bijzondere banden van afhankelijkheid aan die constitutief kunnen zijn voor een gezinsleven dat onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming kan vallen. Door de beoordeling van de verweerder eenvoudigweg tegen te spreken, maakt de verzoeker voorts niet aannemelijk dat het standpunt van de verweerder niet correct of kennelijk onredelijk is in het licht van de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat de verzoeker, nadat hij meerderjarig is geworden, reeds geruime tijd (nl. sinds april 2018) geen verblijfsrecht meer heeft in België. De verzoeker heeft sindsdien bovendien nagelaten gevolg te geven aan meerdere bevelen om grondgebied te verlaten en langdurige inreisverboden met Europese dimensie (zie *supra* bij de uiteenzetting van de feiten onder punt 1.). De verzoeker kan niet zonder meer verwachten dat de Belgische Staat in deze omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om hem toe te laten om voor langere duur op het grondgebied te verblijven.

Specifiek met betrekking tot verzoekers voorgehouden privéleven in België, merkt de Raad op dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). Er moet worden benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendigd zodanig dat deze vreemdeling op duurzame wijze lokaal verankerd is in de samenleving van het gastland. Aan de hand van de thans aangebrachte elementen toont

de verzoeker echter niet aan dat er sprake is van bepaalde banden met België die verder reiken dan de 'gewone' sociale relaties en die van die aard zijn dat deze alsnog de bovenhand kunnen halen op het algemene belang dat is gebaat bij een correcte toepassing van de wetgeving inzake de toegang tot het grondgebied en de bescherming van 's lands openbare orde en veiligheid.

De verweerder heeft hieromtrent op redelijke wijze het volgende gesteld in de bestreden beslissing:

“Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De omstandigheid dat hij op 9-jarige leeftijd in België aangekomen is, waardoor hij een bepaalde band heeft opgebouwd met België, is als zodanig geen bijzondere omstandigheid. Het is inherent aan een verblijf dat een aanvang kent tijdens de minderjarigheid dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Dit betekent echter niet dat er niet van hem gevraagd zou kunnen worden dat hij, gezien hij niet langer recht op verblijf heeft en daar bovenop vatbaar is de openbare orde te schaden, terug zou keren naar zijn herkomstland. Bovendien is niet gebleken dat hij geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar zijn land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. Hij kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Het contact met vrienden en kennissen in België kan onderhouden worden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij betrokkene in diens thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij hem ook vanuit België ondersteunen bij zijn herintegratie in zijn thuisland dan wel in een derde land. Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aannemelijk gemaakt.”

Het gegeven dat de verzoeker hier zelf anders over denkt en de door hem in dit verband naar voor gebrachte beweringen, volstaan niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst geen privéleven kan uitbouwen. Zo blijkt niet dat hij niet kan werken in het land van herkomst en zo kan zorgen voor zijn levensonderhoud. Hij kan verder ook vanuit zijn herkomstland via de moderne communicatiemiddelen contacten blijven houden met de personen en familieleden die hij kent in België en deze kunnen hem periodiek komen bezoeken. De verzoeker toont met zijn loutere beweringen en persoonlijke bedenkingen niet concreet aan dat dit niet mogelijk zou zijn.

De Raad benadrukt bovendien dat de verzoeker, gelet op de eerder aan hem opgelegde verwijderingsmaatregelen en inreisverboden van lange duur en gelet op de arresten van de Raad die hoger werden besproken, reeds geruime tijd wist dat hij niet langer in België kon verblijven en dat hij aldus geen gerechtvaardigde verwachting kon koesteren om zijn privéleven alhier te kunnen verderzetten. Het EHRM heeft geoordeeld dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). Dergelijke uitzonderlijke omstandigheden worden *in casu* niet concreet aannemelijk gemaakt.

Tot slot heeft de verweerder ook op goede en redelijke gronden gesteld dat de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten de bovenhand nemen op verzoekers belangen inzake het recht op de eerbiediging van het familie- en privéleven.

In dit verband dient te worden gewezen op het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 286 242 van 16 maart 2023, waarin de Raad zich als volgt heeft uitgesproken:

“Uit de gegevens van de gegevensbank van de politie (ANG) die in het administratief dossier zijn opgenomen, blijkt dat verzoeker gedurende de periode van legaal verblijf, die zich hoofdzakelijk tijdens zijn minderjarigheid afspeelde, regelmatig in aanraking kwam met de politie omwille van druggerelateerde feiten, opzettelijke slagen en verwondingen, weerspanning, diefstallen, wapenbezit en bendevoering. Verzoeker weerlegt in zijn middel nergens de vaststelling dat hij reeds voor zijn meerderjarigheid bij talrijke strafbare feiten betrokken was, maar hij tracht deze te herleiden tot jeugdzondes in de periode tussen zijn 14 en 16-jarige leeftijd en hij beweert dat hij slechts zijdelings bij deze feiten betrokken was. Nochtans pleegde verzoeker ook na zijn meerderjarigheid strafbare feiten aangezien hij op 18 juni 2019, toen hij net 20 jaar oud was, correctioneel veroordeeld werd wegens diefstal en op 10 februari 2022 wegens druggerelateerde feiten. Nochtans werd verzoeker op 1 april 2022 te Kruisem wederom aangetroffen in het bezit van een aanzienlijke hoeveelheid verdovende middelen. Thans beweert verzoeker dat zijn veroordeling tot een gevangenisstraf uit 2019 in graad van beroep werd herleid tot een voorwaardelijke veroordeling en dat hij ook beroep heeft aangetekend tegen de veroordeling van 10 februari 2022, maar hij staft deze beweringen niet met objectieve gegevens. Verzoeker beschrijft zichzelf als een occasioneel gebruiker van cannabis die vijf jaar geleden één paar schoenen en een gsm heeft gestolen, maar hij slaagt er niet in aan te tonen dat de

gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door op basis van "(d)e enorme waslijst aan PV's die reeds voor betrokkene opgesteld werden" af te leiden dat verzoeker "een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid heeft" en te concluderen "dat er een risico op recidive bestaat". De Raad merkt op dat niets zich ertegen verzet dat de verwerende partij bij de uitoefening van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid de door de politie vastgestelde feiten in aanmerking kan nemen bij de beoordeling van de bedreiging voor de openbare orde, ook al hebben deze niet tot een (definitieve) veroordeling van de betrokkene geleid (cf. RvS 9 juni 2015, nr. 231.484). De gemachtigde van de staatssecretaris kon op basis van "de maatschappelijke impact van de feiten waar betrokkene zich schuldig aan heeft gemaakt" besluiten "dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden" en hem een inreisverbod met een duur van 8 jaar opleggen."

Daar waar de verzoeker, na het voormelde arrest, nogmaals correctioneel werd veroordeeld en dit voor zeer ernstige feiten en waar de verzoeker sedert september 2024 strafrechtelijk van zijn vrijheid werd beroofd, kan enkel worden vastgesteld dat de verweerder bij het treffen van de bestreden beslissing op geheel redelijke wijze heeft besloten dat verzoekers gedragingen een actueel gevaar voor 's lands openbare orde vormen.

De Raad is dan ook van oordeel dat de verweerder op redelijke wijze heeft gesteld dat verzoekers (voorgehouden) privé- en gezinsleven in België niet kan opwegen tegen het gerechtvaardigde belang van de Belgische staat inzake de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten en het doen naleven van de wetten op het verblijf, de toegang tot het grondgebied en de verwijdering van vreemdelingen.

Een ondeugdelijke motivering of een onzorgvuldige feitenvinding in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke of disproportionele wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en/of van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel *iuncto* artikel 41 van het Handvest, wordt niet aannemelijk gemaakt

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE